

27/04/2015

RECULL DE PREMSA CAP DE SETMANA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

accesso

INTELLIGENCE TO SHINE

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

51

PRENSA

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
25/04/15	UNA TAULA RODONA DEBATRÀ LA RELACIÓ ENTRE LA RELIGIÓ I LA LLIBERTAT D'EXPRESSIONÓ / DIARI DE GIRONA	7	1
26/04/15	EL COL·LEGI DE PERIODISTES FARÀ UN SIMPOSI A LLEIDA SOBRE LLIBERTAT DE PREMSA / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	8	1
26/04/15	INFORMACIÓ I INTIMITAT / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	9	1
26/04/15	LA LLIBERTAT DE PREMSA, A DEBAT EN UN SIMPOSI A LLEIDA / SEGRE	10	1
27/04/15	WAGENSBERG OBRE DIMECRES EL SEGON CICLE «PESSICS DE VIDA» AL CASINO / REGIO 7	11	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
25/04/15	UN FUNAMBULISTA CÁMARA EN RISTRE / ABC (CULTURAL)	13	1
25/04/15	TV3: UN MOTOR DE L'AUDIOVISUAL GRIPAT / ARA	14	1
25/04/15	LA SINCERITAT DE LA MELERO / ARA	15	1
25/04/15	EL PERQUÈ per Josep Cuní / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	16	1
25/04/15	LA CCMA SOL·LICITA UN DICTAMEN SOBRE LA DEVOLUCIÓ SALARIAL A TV3 / DIARI DE GIRONA	17	1
25/04/15	PORTUGAL RECORTARÀ LA LIBERTAD DE PRENSA EN LAS PRÓXIMAS ELECCIONES / ABC (EDICION NACIONAL)	18	1
26/04/15	UN PULITZER PER A UNA INVESTIGACIÓ DE NOU MESOS QUE COMPORTARÀ REFORMES / ARA (ARA DIUMENGE)	19	3
26/04/15	LA INVASIÓN DE LOS 'GABITOS': La escuela de periodismo de García Márquez acaba de cumplir 20 años / EL PAIS SEMANAL	22	1
26/04/15	El web de 'La Vanguardia' obre nous espais informatius especialitzats / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	23	2
26/04/15	LA CARPETA DE LES NOTÍCIES PENDENTS. RAMON MIRAVITLLAS / ARA	25	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
26/04/15	NO CULPEU LES IMATGES / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	26	2
26/04/15	DIARIS AMB MENYS PAPER I MÉS PANTALLA / EL PUNT AVUI (L'ECONOMIC)	28	2
26/04/15	Vicent Partal: "LA CRISI ESTRUCTURAL DELS DIARIS DE PAPER ERA CLARA EL 1995" / EL PUNT AVUI (L'ECONOMIC)	30	1
26/04/15	MOLTS DIGITALS NO SUBSISTIRIEN SI HAGUessin DE PAGAR ALS SEUS COL-LABORADORS / EL PUNT AVUI (L'ECONOMIC)	31	1
26/04/15	UN NOU MODEL PER A LA PREMSA / EL PUNT AVUI (L'ECONOMIC)	32	1
26/04/15	OBAMA, QUÈ FEM AMB COUSO / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	33	1
26/04/15	MALA PREMSA per Joan Cañete / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	34	1
25/04/15	LA CCMA SOL-LICITA UN DICTAMEN SOBRE LA DEVOLUCIÓ SALARIAL A TV3 / REGIO 7	35	1
26/04/15	SOY UN INFOADICTO / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	36	1
26/04/15	L'ÈTICA PERIODÍSTICA / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	37	1
26/04/15	WORLD PRESS PHOTO PARA CARLOS SPOTTORNO / EL PAIS (ED. NACIONAL)	38	1
26/04/15	GARCÍA MÁRQUEZ, RECONEGUT COM A IMPULSOR DEL PERIODISME TUITER / DIARI DE GIRONA	39	1
27/04/15	Lynsey Addario. LA FOTÓGRAFA DE GUERRA QUE EMOCIONÓ A SPIELBERG / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	40	1
27/04/15	LA DESIGUALDAD ILUSTRADA EN UN LIBRO por el fotoperiodista José Luis Cuesta / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	41	1
27/04/15	XAVIER BOSCH, PERIODISTA I ESCRIPTOR, PUBLICA 'ALGÚ COM TU' (ED. PLANETA) ¿L'AMOR ÉS UNA DE LES CERTESES QUE TENIM A LA VIDA, CAL AFERRAR-NOS-HI" / EL 9 NOU (OSONA I RIPOLLES)	42	1
27/04/15	HAGAI LEVI, GUIONISTA Y COCREADOR DE LA SERIE "THE AFFAIR": "LA TELEVISIÓN COMERCIAL TE DA LA RECETA PERFECTA PARA FRACASAR" / EL PAIS (ED. NACIONAL)	43	1
27/04/15	LA MIRADA INCÓMODA RAFAEL SANZ LOBATO (1932-2015) FOTÒGRAF / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	44	1
27/04/15	EL ACENTO Tics antidemocráticos / EL PAIS (ED. NACIONAL)	45	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
27/04/15	DENUNCIEN AGRESSIONS A REPORTERS PER PART DE MILITARS DE L'EXÈRCIT D'ISRAEL / REGIO 7	46	1
27/04/15	L'APUNT INCERT SUPORT PÚBLIC A L'AUDIOVISUAL / EL PUNT AVUI	47	1
27/04/15	«CREA CULTURA» CELEBRÓ EL DÍA MUNDIAL DE LA PROPIEDAD INTELECTUAL / LA RAZON	48	1
27/04/15	ÈXIT DE LA PRESENTACIÓ DEL DOSSIER DE L'ARA SOBRE TERRASSA / ARA	49	1
27/04/15	AGRESIONES DE SOLDADOS ISRAELÍS A FOTÓGRAFOS / DIARI DE TARRAGONA	50	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Una taula rodona debatrà la relació entre la religió i la llibertat d'expressió

L'acte comptarà amb la presència del periodista Marc Marginedas, l'humorista gràfic KAP i el professor Francesc Xavier Marín

GIRONA | DdG

■ Quina és la posició del periodista a l'hora d'informar sobre temes religiosos? S'ha de limitar la llibertat d'expressió, quan es tracten aquestes qüestions? Fins a quin punt l'extremisme islàmic està aconseguint coartar la llibertat d'expressió? Aquestes són algunes de les preguntes que intentarà respondre la taula rodona *Religió, informació i llibertat d'expressió: drets i límits*, que se celebrarà a l'auditori Irla de la Generalitat el proper dimarts, 28 d'abril, a partir de dos quarts de set de la tarda. L'acte, que és gratuït i obert a tot el públic, comptarà amb les intervencions del periodista d'*El Periódico* Marc Marginedas, que va ser segrestat per membres de l'Estat mentre treballava a Síria; Francesc Xavier Ma-

El periodista Marc Marginedas.

BTV

rín, membre del Consell Assessor de la Diversitat Religiosa de la Generalitat i professor de la Universitat Ramon Llull; i l'humorista gràfic Jaume Capdevila, KAP, que treballa per *La Vanguardia* i *Mundo Deportivo*, entre altres. L'organització va a càrrec de la demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes i la direcció general d'Afers Religiosos.

La taula rodona servirà per complementar el curs sobre diversitat religiosa que Afers Religiosos va oferir la setmana passada per a una vintena de periodistes gironins. Els assistents van poder conèixer, de la mà de Joan Gómez, quina és la realitat religiosa a Catalunya, i els que van voler també van poder visitar una església evangèlica de Girona.

El Col·legi de Periodistes farà un Simposi a Lleida sobre Llibertat de Premsa

Aglutinarà en una jornada destacats professionals del periodisme que debatran en diferents taules

Lleida REDACCIÓ

El Simposi sobre Llibertat de Premsa que el Col·legi de Periodistes de Catalunya-Demarcació de Lleida celebrarà el proper 4 de maig conjuntament amb la Facultat de Lletres de la Universitat de Lleida, aglutinarà en una jornada destacats professionals del periodisme que debatran sobre la situació de la llibertat de premsa a l'actualitat. Al Simposi també s'hi exposarà el vincle entre llibertat de premsa i ciutadania i es parlarà

de les reflexions ètiques i deontològiques.

La inauguració del Simposi anirà a càrrec de Josep Martí, secretari de Comunicació del Govern de la Generalitat de Catalunya; Joan Biscarri, vicerector de la UdL i Rafa Gimena, president del Col·legi de Periodistes de Catalunya-Demarcació de Lleida. Les diferents ponències i xerrades del Simposi sobre Llibertat de Premsa es desglossaran en quatre taules rodones.

Durant la sessió matinal, la pri-

mera d'elles, sota el títol "La veu dels professionals", moderada per la periodista Carolina Gili, delegada a Lleida de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) intervindrà la catedràtica Rosario de Mateo de la Universitat Autònoma de Barcelona.

El segon bloc de dedicat als professionals, moderat per Josep Ramon Ribé, director del diari LA MAÑANA, l'iniciarà el periodista Lluís Caelles.

La sessió matinal continuarà amb el bloc d'intervencions sobre

les Visions internacionals, que serà moderat per Joan Cal, director executiu de Grup Segre i que iniciarà Maria Dolores Masana, periodista i membre de Reporteros Sin Fronteras (RSF).

La sessió de tarda del Simposi sobre Llibertat de Premsa reprendrà les ponències amb la taula rodona "Regulació i Límits", moderada per Laura Bergés, professora d'Ètica Periodística de la Universitat de Lleida (UdL). La cloenda del Simposi anirà a càrrec del periodista Lluís Foix.

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Josep Rovirosa

Informació i intimitat

La frontera entre el dret dels ciutadans a la informació i el dret de les persones a preservar la seva intimitat és extremadament porosa. Ambdós drets col·lideixen amb freqüència i resulta difícil dibuixar una línia recta per establir amb claredat on comença l'un i on acaba l'altre. Quan el conflicte es produeix al voltant d'una fotografia, el debat ètic és fins i tot més intens. Quina funció compleixen les imatges de dolor quan s'ha produït una tragèdia? Havíem d'haver publicat la foto en la qual s'identifiquen els familiars d'una de les víctimes de l'avió que es va estavellar als Alps o, al contrari, hauria estat millor protegir la seva intimitat?

La reflexió ve a tomb després de llegir la carta en la qual Berta Sumpsi Colom, germana d'una de les 150 víctimes de l'avió de Germanwings, mostra el seu disgust per la foto publicada a la pàgina 3, el 25 de març. A la imatge se la veu a la terminal 2 de l'aeroport del Prat, poc després de conèixer la notícia de l'accident. Berta Sumpsi explica en la carta que "després que el fotògraf obtingués unes quantes captures amb la càmera, uns metres més endavant nostre, no vaig poder contenir-me de córrer cap a ell, mirar-lo i cridar. Però veig que no va entendre res". I acaba l'escrit amb una reflexió: "Encara que instal·lats en aquesta societat de l'espectacle, imagino que cada mitjà discuteix, es posiciona i decideix com s'enfronta periodísticament als fets, tant des del text com des de la imatge. Crec que es podia fer millor".

Precisament perquè aquesta reflexió a la qual al·ludeix la senyora Sumpsi existeix, el diumenge després de l'accident, *La Vanguardia* va publicar un editorial titulat "La presència de les víctimes" (29 de març, pàgina 36) defensant que entre el sensacionalisme "i la progressiva sostracció de continguts informatius hi ha una llarga tirada, i també un lloc per a l'equilibri, que és el propi de la premsa de qualitat". L'editorial acabava reivindicant "el compromís periodístic que

La germana d'una de les víctimes de l'avió que es va estavellar als Alps lamenta que publicuéssim la seva foto en arribar al Prat

consisteix a revelar, no a ocultar, el que ha passat, cuidant les formes i el respecte, per tal d'oferir la millor i més completa informació". Pedro Madueño, adjunt al Director, explica que la foto es va publicar per "l'emoció que transmet". La imatge, diu,

"no reflecteix només el dolor dels familiars, sinó que també hi mostra el d'una empleada de la companyia". I en valorar-ne l'interès, afegeix, "vam entendre que expressava l'estat de xoc en el qual va quedar sumida tota la societat". Madueño s'empara amb el dret constitucional "a comunicar o rebre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de difusió", recollit a l'article 20 de la Constitució espanyola.

La frontera entre els drets a la informació i la intimitat de les persones és porosa i cal un gran consens per fer-los compatibles. El debat és lluny de tancar-se. Però és obligació del Defensor exercir de contrapès i aportar, des del plat contrari de la balança, un punt de vista que equilibri el debat. És en aquest sentit que hem de recordar que el codi deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya, en el seu criteri número nou, recomana "respectar el dret de les persones a la seva pròpia intimitat i imatge, especialment en situacions de vulnerabilitat i malaltia i en casos o esdeveniments que generin situacions d'aflicció o dolor, evitant la intromissió gratuïta i les especulacions innecessàries sobre els seus sentiments i circumstàncies, especialment quan les persones afectades ho explicitin".●

COMUNICACIÓ JORNADA

La llibertat de premsa, a debat en un simposi a Lleida

Al maig, amb destacats periodistes de mitjans catalans

[LLEIDA] Periodistes destacats com el lleidatà Lluís Caelles –president del consell professional de TV3 i exredactor de SEGRE–; Elisenda Rovira, del Grup de Periodistes Ramon Barnils; María Dolores Masana, membre de Reporters Sense Fronteres; Salvador Alsius, vicepresident del Consell de l'Audiovisual de Catalunya; el també lleidatà Lluís Foix, conseller de direcció de *La Vanguardia* i president de la càtedra de Periodisme de la Universitat de Lleida; i Juan Cal, director executiu del Grup SEGRE, participaran el 4 de maig en el simposi *Llibertat de premsa*, una jornada de debats sobre la situació de llibertat de premsa en l'actualitat organitzada per la demarcació de Llei-

da del Col·legi de Periodistes de Catalunya i la facultat de Lletres de la UdL.

El simposi, en el qual també s'exposarà el vincle entre llibertat de premsa i ciutadania i es parlarà de les reflexions èti-

ques i deontològiques, es desenvoluparà amb diverses ponències, comunicacions, taules redones i debats a l'auditori universitari del campus de Capponet. L'activitat, de caràcter gratuït, requereix inscripció prèvia: 973 240 044 o lleida@periodistes.org.

La inauguració del simposi, a les 9.15 hores, serà presidida pel secretari de Comunicació del Govern de la Generalitat, Josep Martí.

Les ponències, en les quals també participaran professors universitaris i especialistes de l'àmbit de la comunicació, estaran distribuïdes al llarg de la jornada en tres grans àmbits: la veu dels professionals, visions internacionals i regulació i límits.

LES CLAUS

Organització

■ El simposi *Llibertat de Premsa* (4 de maig) és organitzat pel Col·legi de Periodistes de Catalunya-demarcació de Lleida, juntament amb Lletres-UdL.

Obert al públic

■ Es requereix una inscripció prèvia al 973 240 044 o a través de lleida@periodistes.org.

Wagensberg obre dimecres el segon cycle «Pessics de vida» al Casino

REDACCIÓ | MANRESA

■ La segona edició del cycle «Pessics de Vida», un espai de conversa amb personalitats destacades del país que organitza l'Ajuntament de Manresa i la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya, comença dimecres amb l'entrevista de la periodista de TV3 Rosa Maria Cornet al físic Jorge Wagensberg. El dimecres 27 de maig el lama i fundador de la Casa del Tibet de Barcelona, Thubten Wangchen, parlarà amb el teòleg i antropòleg Xavier Melloni. I per acabar aquesta edició del cycle, el 18 de juny, la manresana Núria Picas –aquests dies a l'Himàlaia, en territori nepalès i protagonista inesperada del terratrèmol que ha sacsejat la zona– serà entrevistada per Xavier Prunés, cap d'Esports de **Regió7**. Les converses tindran lloc a la sala d'actes del Centre Cultural el Casino, a les 8 del vespre.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

UN FUNAMBULISTA CÁMARA EN RISTRE

La carta de presentación de PHotoEspaña'15 es una amplia retrospectiva de Enrique Meneses, en la Sala del Canal de Isabel II. Uno de los más aclamados fotoperiodistas de nuestro país

Una mujer elegante anda con sombrero y zapatos blancos y gafas de sol por las arenas del desierto a orillas del Nilo. Camina por la sombra, ya no hace mucho calor. Es la Begum, en plena campaña promocional del Aga Khan en los años cincuenta. Un hombre muy grande en traje militar aparece solitario sentado en cucullas en una fría sierra tropical. Toda su concentración está en su gran puro, que intenta encender. Es Fidel Castro en Sierra Maestra antes de emprender su conquista de Cuba. Una multitud aclama en lo alto de una estructura a un hombre rodeado de periodistas. Detrás, imponente, el Lincoln Memorial de Washington. Martin Luther King acaba de proclamar su famoso «I had a dream». El ojo de Enrique Meneses fue testigo de todo esto.

El joven Meneses se inicia en el periodismo escrito antes que en la foto. Decide irse a Egipto en el año 1954 en busca de trabajo y aventuras. Allí encuentra un mundo exótico, camino del siglo XX, que le fascina. Y fue allí donde también empezó a hacer fotos. En aquel tiempo, la fotografía periodística entra en su momento de esplendor, con revistas y periódicos que mostraban mucho interés por el mundo y ofrecían buenos medios a los corresponsales.

Locura adolescente

De Egipto también partió en un viaje de vuelta cruzando todo África hasta Ciudad del Cabo. Una expedición que, en origen, fue una locura casi adolescente a la que él le sacó todo el provecho posible. Vendió reportajes y estableció unos vínculos con el continente negro que retomaría unas décadas después. Su siguiente estación fue Cuba. Aprovechando como motivo otro viaje, se llegó a internar en Sierra Madre en plena revolución cubana. Y consigue lo que otros muchos están intentan-

do: contactar con los revolucionarios y mostrarlos al mundo. Fidel Castro y el Che Guevara solo permiten que él documente su vida y su lucha en las montañas. Aquí Meneses empieza a desarrollar una visión fotográfica más amplia. El reportaje se publica en *Paris-Match* y alcanza notoriedad mundial.

La lucha por los derechos civiles en Estados Unidos será su siguiente gran tema. Después se instalará en París, donde, con su propia agencia, fotografiará a personajes conocidos y recibirá encargos directos de medios, como por ejemplo, la boda del entonces príncipe Juan Carlos y Sofía, en Atenas, para ABC.

Ya en los setenta, Meneses inicia el camino de la televisión y del mundo editorial. Deja de ser fotógrafo de prensa para es-

cribir mucho más. En esos años, la fotografía en los medios inicia la senda del color, más difícil y compleja. Y la televisión irrumpe como lenguaje con un gran poder de convocatoria. En sus últimos años de vida, Enrique Meneses se convierte en un afamado bloguero, consiguiendo además un reconocimiento más extenso en España del que tuvo durante sus años de ejercicio como fotoperiodista.

Esa fascinación

Meneses se acercó a la fotografía desde el periodismo, dándole una función informativa. La fotografía siempre ha tenido esta necesidad de describir, facilitada por la naturaleza del medio. Y todos los grandes autores han pasado en un momento por esa función, fascinados simplemente por el mundo que tienen delante. Destacados nombres como Winogrand, Depardon, Salgado o, en España, Navia o Gervasio Sánchez, por ejemplo, fueron primero y específicamente fotoperiodistas.

No solamente le han dado al medio la importancia que se merece, sino que fueron conscientes de no renegar del mundo en el que vivieron. La fotografía tiene una componente descriptiva que no podemos obviar. Meneses no traspasó nunca ese límite. Iba como un funambulista sobre el alambre de la información. No se dejaba caer, el periodismo era su guía. Con todo, se ve que también disfruta con las fotografías, ya que son la herramienta para acceder al mundo que le fascina. En el momento de evolucionar, él se decanta por el periodismo. Hasta entonces nos lega trabajos completos que hoy son más que documentos de una época.

En esta exposición, brillantemente comisariada por Chema Conesa, podemos ver en bloques muy claros su principales trabajos. A destacar claramente el reportaje de los revolucionarios cubanos y la lucha racial centrada en la Gran Marcha de Washington con Martin Luther King, personaje que marcaría profundamente a Meneses. La cita, rica en materiales adicionales, como publicaciones originales, no solamente es la muestra de un gran periodista del siglo XX, sino que encontramos en ella un trabajo fotográfico sorprendente.

MATÍAS NIETO KÖNIG

ENRIQUE MENESSES LA VIDA DE UN REPORTERO ★★★★★ Sala Canal de Isabel II. Madrid. C/ Santa Engracia, 125. Comisario Chema Conesa. Colabora: PHotoEspaña. Hasta el 26 de julio

Arriba, Pablo Picasso y el torero Luis Miguel Dominguín. Bajo estas líneas, la instantánea de Dalí que Meneses le «plagió» a Avedon

TV3: un motor de l'audiovisual gripat

Anàlisi

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

TV3 té la missió de ser el motor de la indústria audiovisual de Catalunya. Així ho indica, si més no, el seu mandat parlamentari. Però les retallades pressupostàries han acabat per gripar aquest motor fins al punt que els productors han esclatat aquesta setmana contra la congelació de tots els projectes externs per part de la cadena pública. La decisió la va prendre la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) com a mesura cautelar davant l'enèsim conflicte entre empresa i treballadors.

Pesa sobre TV3 l'amenaça d' haver de fer front a una despesa imprevista que, des de la direcció, quantifiquen en 41 milions d'euros i que correspon al retorn del 5% del salari que s'ha retallat a la plantilla des del 2011. Els treballadors de la televisió han vist com el Suprem sentenciava en favor dels seus companys de Catalunya Ràdio i reclamen ara el mateix tracte. En una nota de premsa emesa la setmana passada, TV3 suggeria que, per pagar aquests diners, s'hauria d'escometre una nova retallada en les partides destinades a comprar programes i coproduir cinema.

Els productors temen que aquest sigui el cop de gràcia per a un sector que ha patit les conseqüències de les retallades del sector públic amb especial intensitat. Segons dades de Proa, la federació que agrupa els productors catalans, el 2011 TV3 gastava 20 milions en cinema, documentals, animació i telefilms. Tres anys més tard la partida s'havia reduït als 4 milions d'euros. La compra de programes suposava el 2011 una despesa de 60 milions, que es van quedar en 30 milions l'any passat. En aquests quatre anys, TV3 ha reduït en un 56% la partida conjunta destinada a compres de continguts externs.

El problema per a TV3 és que les retallades l'han deixat ja sense recursos per reequilibrar el seu pressupost sense prendre mesures dràstiques. L'aportació de la Generalitat, que el 2010 era de 330 milions, s'ha quedat en 225 milions per a aquest any. I la publicitat, que aleshores va enfilarse fins als 100 milions d'euros, ha caigut fins als 58 milions, en l'últim exercici tancat del 2014. Si la Generalitat no

QUEIXES
Els productors van fer una roda de premsa conjunta per evidenciar el seu malestar. PROA

ritme molt més baix que la davallada d'ingressos. En conseqüència, el percentatge de pressupost que es dedica a pagar nòmines ha anat creixent, del 39,5% fins al 48,7% d'aquest any. L'últim contracte-programa de la Corporació -amb un escenari d'ingressos molt diferent- fixava un objectiu màxim del 35% del pressupost destinat a plantilla. La teoria dels vasos comunicants fa que, en paral·lel, el pes específic de les compres hagi baixat: del 33% al 22% durant el mateix període.

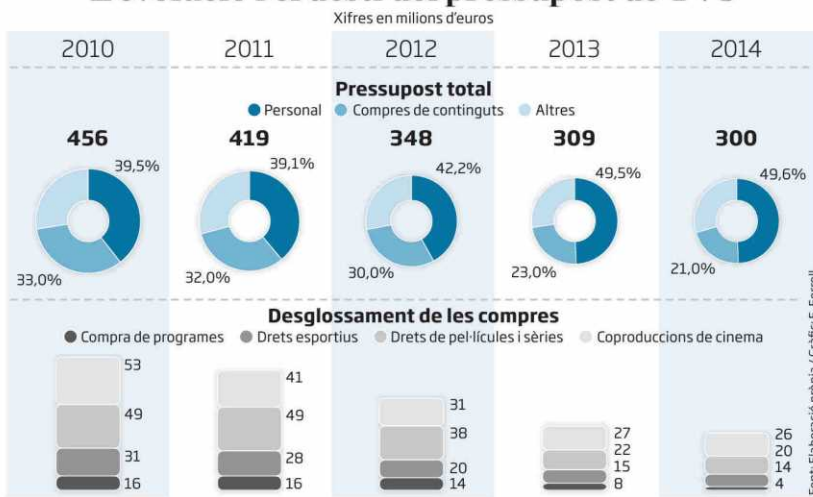
Refredant el conflicte

El comitè d'empresa de TV3 s'ha pronunciat també sobre l'aferi crítica Duart: "Torna a intentar girar l'opinió pública i el sector privat audiovisual contra els treballadors de la CCMA. En comptes d'assumir el seu fracàs en política pressupostària i laboral, intenta desviar la culpa cap a la sentència del Tribunal Suprem sobre la retallada il·lícita de sous dels treballadors de Catalunya Ràdio i de TVC".

Tampoc els productors volen plantejar el seu conflicte en oposició al personal de TV3. "Ens sentim companys dels treballadors fixos de la Corporació", aclaria Raimon Masllorens, president de Proa, en una roda de premsa celebrada dimecres, "però el president de l'ens ha decidit que congelava qualsevol cosa que hi hagués sobre la taula i això, sempre, acaba volent dir els nostres projectes". Aquesta frenada en sec "pot fer que la graella de TV3 es vegi afectada els pròxims mesos", segons Masllorens. "Hem de recordar que el propietari real de la televisió són els ciutadans. I això no s'està pensant així, en aquest moment. Per això fem una crida a tots els grups polítics per posar-nos d'acord". L'entitat va presentar un manifest en què demana "un pacte que estableixi un màxim en les despeses de personal assegurant alhora la sostenibilitat empresarial de la CCMA, i un mínim indispensable en la producció de continguts fets pel sector independent per garantir la competitivitat d'un mitjà de comunicació que és essencial per al nostre país".

Ahir la Corporació va demanar un dictamen jurídic a la Generalitat a l'entorn del 5% en discussió. "Si es considera legalment pertinent el retorn", explicava TV3 en una nota, "se sol·licitarà una aportació extraordinària al Govern". La direcció de la CCMA ha proposat tornar aquests diners esglaonadament, fins al 2022, però els treballadors demanen un termini més curt.

L'evolució i el destí del pressupost de TV3

aporta injeccions extraordinàries de diners, a la Corporació només li queda la via de retallar en grans partides. I aquí és on entra el joc el dilema: ¿treballadors o compres de continguts?

Reduir en personal és difícil, perquè la Corporació ja va acordar -després d'unes maratòniques i duríssimes negociacions- un procés d'acomiadament col·lectiu que

Opció TV3 demana que el Govern estudiï fer una aportació extraordinària

abraça fins al 2017. I, de fet, la partida que està jugant ara la direcció de TV3 és precisament la d'intentar minimitzar la probable sentència judicial que permetrà als treballadors recuperar el 5% retallat des de fa quatre anys.

Les partides de personal ja han anat minvant -de 180 milions el 2010 fins als 150 milions pressupostats el 2015-, però ho han fet a un

críticatv

MÒNICA PLANAS - PERIODISTA

La sinceritat de la Melero

A hir a *Els matins* de TV3 es va produir una situació força còmica. La senyora Pilar Abel visitava el programa per explicar que vol ser reconeguda com a filla de Salvador Dalí. Un jutjat de Madrid li ha admès a tràmit la demanda de paternitat. La senyora demana la legítima que li correspon de l'herència. Automàticament els espectadors vam pensar en la morterada que això suposaria per a la convidada. La Melero va començar prudent l'entrevista, preguntant per tot el procés de la demanda. Potser pels nervis de ser a la tele, la dona era poc precisa en les respostes. Això va reforçar més la sensació de l'espectador que la finalitat era arreplegar la quarta part de l'herència i els drets d'autor del geni de la pintura. Finalment, l'Helena Garcia Melero va treure el tema: "¿Ha pensat què podria suposar per a vostè rebre la legítima de Salvador Dalí?" La dona es feia la desmenjada i deia que no. Però la Melero insistia, esparverada: "Però vostè s'ha imaginat què és això?" I de fons se sentia l'Empar Moliner rient que li deia: "Tu ja t'ho has imaginat, eh, Melero..." I la periodista, excitada per la xifra superlativa impronunciable, va ser molt sincera: "És que l'altre dia vaig anar a l'exposició comparativa de Picasso-Dalí i vaig

pensar en vostè", li diu a la convidada. De fons se sentien les rialles de l'Empar. La Melero, que va tenir el detall de recomanar-nos a tots l'exposició, feia càmbols del que podia suposar l'herència. "Si busca un comptable, l'Helena és la persona..." li va suggerir burleta el col·laborador de cine a la convidada.

La periodista, de sobte, va preguntar si també tindria dret a triar les obres, i la Moliner la va burxar: "Tu què li recomanes, Melero?" I l'Helena ho va tenir clar: "Aquella panera! Aquella panera se l'ha de pillar!" L'Empar, rient, li feia broma: "Tu ja te la veus al menjador de casa, eh!" I, al final, la senyora Pilar Abel va tallar el rotllo: "Perdoneu, per a mi el principal és ser reconeguda i que la meva mare estigui tranquil·la". L'Helena va posar el fre de mà veient que havien anat massa lluny fent castells de vent amb la fortuna que arrambaria. Tots els espectadors, però, havíem pensat igual que ella. La senyora Abel, molt oportunament, es va emocionar i es va quedar sense paraules. L'Helena, una professional de cap a peus, es va excusar. "Disculpi perquè hem fet una mica de broma i entenc que aquesta situació sigui sensible per a vostè". La dona, refent-se, va dir que "no, no, millor la broma", i van posar punt final al programa. Un instant fora de to, certament, però va ser una situació en què tens la sensació que la tele confirma la percepció lògica de l'espectador sobre el que està veient. Però sempre arriba (ja s'entén) la galleda d'aigua freda del políticament correcte que oculta part de l'evidència i la realitat.

Josep Cuní

El perquè

Exigim respecte. La intimitat és un dret", es llegia a la pancarta penjada davant l'institut. En una altra, dues circumferències creuades pels seus diàmetres advertien no fer ús de càmeres fotogràfiques o de televisió. A ningú no se li va ocórrer pintar-ne una altra amb el mòbil, que fa les mateixes funcions, perquè les denúncies anaven adreçades als mitjans de comunicació. Els que intenten preservar la intimitat llevat que els protagonistes hi hagin comerciat abans.

Els mitjans que sí que vulnereu la privacitat ho van fer perquè els assenyalats ja hi van renunciar exhibint-se prèviament a les xarxes socials sense cap pudor. Tot i això, hi ha diferència entre privacitat i intimitat. I, al meu entendre, passa per crear la porta que separa la projecció pública adquirida de manera voluntària o com a conseqüència de la feina d'una persona o traspasar l'àmbit que aquest mateix individu ha protegit perquè, com que és personal, és també intransferible. Tots aquests matisos donen per a molt més, per descomptat. Com també dona per a més la contradicció entre exposar una

Per què triguem tant a tenir explicacions sobre un fet immediat?

imatge o una opinió i després exigir respecte a qui l'ha seguit i s'ha afegit a l'excitació inicialment provocada.

La notícia de la mort d'un professor a mans d'un alumne es va escampar per les xarxes a partir de missatges de companys de l'institut als seus familiars i amics. Jo mateix la vaig saber per la meua perruquera una estona abans que transcendís a través dels mitjans. La seva filla, estudiant del centre, li anava retransmetent el que passava allà. Caòticament, confusament, sí, però en temps real. El mateix que la mare feia servir per informar el seu client. Des del desallotjament de les aules a la concentració al pati i el cúmul de rumors, després dramàticament confirmats, que bullien al recinte. Després van arribar càmeres i micròfons professionals i aquí va començar el que per a alguns va ser un escàndol: la persecució a menors que sortien per tal d'obtenir els detalls que faltaven. I a cop de notícia, orfandat de raons. Un cop sabut el succés es feia imprescindible saber per què. Aquesta és la qüestió. Per què vam trigar tant a tenir explicacions sobre un fet immediat? És com si no poguéssim esperar a completar el cercle informatiu amb els seus contrastos exigents i la seva veracitat acreditada. La impaciència ens consumeix i el nerviosisme ens devora amb la mateixa intensitat que la frivolitat ens envaeix.

Aspirem a saber per consumir, no per aprendre ni de bon tros ensenyar. També per això, tard o d'hora, tot se sabrà. Fins i tot el que prudentment s'ha callat i s'ha de continuar callant per part dels responsables. Les raons que han portat Byung-Chul Han a teoritzar sobre la violència neuronal. La que afecta la nostra societat i per a la qual, des d'un punt de vista patològic, encara no tenim ni vacuna ni antibiòtic.●

La CCMA sol·licita un dictamen sobre la devolució salarial a TV3

► En cas que es declari legalment pertinent es demanarà una aportació extraordinària al Govern

BARCELONA | ACN/DdG

■ La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) ha sol·licitat un dictamen jurídic al Departament de la Presidència de la Generalitat sobre si cal mantenir la reducció del 5% dels sous de la plantilla de TV3 o cal tornar els diners als treballadors, tal com ha passat a Catalunya Ràdio, després de la sentència del Suprem. En cas que el dictamen consideri la devolució legalment pertinent,

la Corporació sol·licitarà una aportació de capital extraordinària per fer front al pagament. Amb tot, la direcció de l'ens públic reitera que la solució en cap cas hauria de passar per reduir més en la compra de programes, ja que podria posar en greu perill la competitivitat de TV3.

L'informe jurídic ha d'establir quina ha de ser la posició de la CCMA, és a dir, si cal esperar el pronunciament judicial a la demanda sobre aquesta qüestió presentada davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pel Comitè d'empresa de TV3 o si hi ha l'obligació legal d'aplicar de forma immediata, com reclama també aquest comitè, la sentència

del mateix tribunal per a Catalunya Ràdio a la resta de treballadors de la corporació. Per si l'informe resol per la segona qüestió, la CCMA ha demanat al Govern una aportació extraordinària que permeti afrontar els pagaments.

De la seva banda, el comitè d'empresa de TV3 va informar ahir que s'ha fet una nova reunió de negociació de conveni en la qual s'ha lliurat a la direcció la plataforma de negociació aprovada en referèndum per la plantilla. Els representants de la plantilla també van anunciar el calendari de mobilitzacions que comença la nit del proper 7 de maig amb una vaga parcial prevista per l'inici de la campanya electoral.

Proyecto de ley

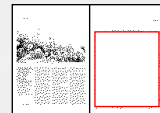
Portugal recortará la libertad de prensa en las próximas elecciones

FRANCISCO CHACÓN LISBOA

No podían haber elegido una fecha más emblemática el Gobierno de Passos Coelho y el Partido Socialista para anunciar que la prensa portuguesa deberá someterse a ciertos límites: en vísperas del 41 aniversario de la Revolución de los Claveles. Este sábado 25 de abril es el día en que se conmemora el fin de la dictadura de Salazar. Pero el proyecto de ley consensuado por los dos principales partidos no augura una celebración en libertad total.

El estupor es general ante la medida previa diseñada de cara a los próximos comicios generales, en otoño, y presidenciales, a comienzos de 2016.

El documento oficial se refiere a que los periódicos, radios y televisiones deberán presentar con antelación un plan de cobertura de la campaña electoral. ¿Y quiénes ejercerán de jueces? Pues los partidos políticos nombrarán una comisión que se creará a tal efecto. Si los medios de comunicación no cumplen con lo pactado se arriesgan a pagar multas de hasta 50.000 euros.

LA CARTA A L'AGÈNCIA DE PROTECCIÓ MEDI-AMBIENTAL (EPA) DEL FISCAL GENERAL D'OKLAHOMA, SCOTT PRUITT, acusava sense embuts els reguladors federals de sobreestimar exageradament el volum de contaminació atmosfèrica originada per les companyies energètiques que perforaven pous de gas natural al seu estat. Ara bé, Pruitt no esmentava un element crucial. La carta de tres pàgines l'havien escrita els advocats de Devon Energy, una de les empreses petrolíferes i gasístiques més grans d'Oklahoma, i l'hi havia enviat el màxim responsable del departament de lobbisme de Devon. "Extraordinari", va comentar William F. Whitsitt -que en aquells moments dirigia el departament de relacions amb l'administració pública de l'empresa- en una nota tramesa a l'oficina de Pruitt. El gabinet del fiscal general de l'estat havia agafat l'escript de Devon, l'havia copiat en paper amb el segell del govern estatal, canviant-ne unes quantes paraules, i l'havia enviat a Washington amb la signatura del fiscal general. "La carta arribarà al moment oportú, ja que aquest divendres ens reunim amb l'EPA i la Casa Blanca -afegia Whitsitt a continuació-. Sisplau, transmet al fiscal general Pruitt l'agraïment de Devon".

Aquest intercanvi de correus electrònics de l'octubre del 2011, obtingut gràcies a una sol·licitud d'accés als registres de la fiscalia, revela l'aliança secreta sense precedents que Pruitt i altres fiscals generals republicans han forjat amb alguns dels productors d'energia més importants del país per oposar resistència a l'agenda regulatòria d'Obama, segons el que es desprèn d'una investigació del *New York Times*. Els fiscals generals d'almenys una dotzena d'estats col·laboren amb empreses del sector de l'energia, entre d'altres, que en contrapartida els proporcionen sumes rècord per finançar les seves campanyes polítiques. Aquest any els han donat un mínim de 16 milions de dòlars. Malgrat que comparteixen amb els fiscals generals una mateixa filosofia pel que fa a l'abast de les activitats del govern federal, les companyies també s'hi juguen milers de milions de dòlars. A més, és molt probable que aquesta col·laboració s'estengui: des del gener, per primera vegada en la història dels EUA, els republicans controlen la majoria de les fiscalies generals estatals (un total de 27).

FAVOR LEGISLATIU, FAVOR ELECTORAL
El *New York Times* havia informat anteriorment que alguns fiscals generals individuals havien ordenat posar fi a investigacions, havien modificat decisions polítiques i havien acceptat acords amb condicions favorables a les empreses després de la intervenció de llobistes i advocats, molts dels quals fan donatius a les seves campanyes. Però els fiscals generals també treballen col·lectivament. Durant més de deu anys, els demòcrates han fet front comú amb grups ecologistes com el Sierra Club per servir-se del sistema judicial per imposar una regulació més estricta. Tot i això, mai abans els fiscals generals s'havien unit a aquesta escala amb els interessos empresarials amb l'objectiu de plantar cara a Washington i interposar demandes contra el govern en tribunals federals.

De la lectura de milers de correus electrònics i documents judicials i de desenes d'entrevistes es desprèn que, d'amagat de l'opinió pública, els representants de les empreses i els fiscals generals coordinen la seva estratègia judicial i altres iniciatives per combatre la

PREMI PULITZER D'INVESTIGACIÓ 2015

A LA CONQUESTA DE FAVORS

La col·laboració entre les agències de pressió dels lobis de les grans empreses energètiques i alguns procuradors públics és tan estreta que els papers d'uns i altres es confonen

TEXT_ERIC LIPTON

The New York Times

EL FISCAL GENERAL D'OKLAHOMA, SCOTT PRUITT, que a la imatge apareix fent declaracions als mitjans a la sortida de la Cort Suprema dels Estats Units, a Washington, és l'eix de la investigació del *New York Times*. La seva relació amb diversos sectors per oposar-se frontalment a regulacions del govern federal dels Estats Units, com a exemple del que passa amb altres fiscals generals estatals, és el fil conductor del reportatge. Aquesta oposició sistemàtica va des del famós Obamacare fins al decret d'immigració, passant per diverses normatives energètiques i mediambientals. JONATHAN ERNST_REUTERS

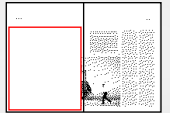
regulació federal. "Quan fas servir de manera tan desvergonyida un càrrec públic per defensar un particular amb interessos econòmics tan considerables en un afer sense revelar qui és realment l'autor [dels documents], incorres en una pràctica perillosa", adverteix David B. Frohnmayer, un republicà que va exercir de fiscal general d'Oregon fa deu anys. "El titellaire mou els fils darrere l'escenari i tu no ho veus. És una cosa que no m'agrada. I quan surt a la llum, sents que t'han utilitzat".

Els beneficis que ha obtingut Pruitt són clars. Els llobistes i representants d'empreses s'hi han mostrat d'allò més sol·lícits i l'han ajudat a destacar com a president de l'Associació de Fiscals Generals Republicans. Pruitt ha ocupat el càrrec durant dos anys i se n'ha servit per impulsar l'inici del que ell i els seus aliats anomenen *la campanya en favor de l'estat de dret*, concebuda per oposar-se a Washington. Aquesta campanya, que aglutina diversos fiscals generals que actuen com un gran gabinet d'advocats d'abast nacional, ha servit per fer costat a demandes judicials i altres desafiaments al govern d'Obama en qüestions mediambientals i relatives a la llei d'atenció sanitària assequible (coneguda com a Obamacare) i a la regulació de les operacions borsàries. La mesura més recent que la campanya ha situat al seu punt de mira és el decret presidencial sobre immigració. "Estem assistint a una crisi constitucional", va comentar Pruitt als llobistes del sector energètic i als legisladors estatals conservadors, en una conferència celebrada al juliol a Dallas, després de ser rebut amb una gran ovació. "La trajectòria del nostre país està en risc i en joc, i depèn de la resposta que donem al que està passant", va reblar.

DESVIAMENT DEL PAPER HABITUAL

I la resposta de Pruitt ha sigut agressiva, i no li ha faltat l'ajuda de molts. Els llobistes del sector de l'energia li han redactat cartes per enviar-les a l'EPA, al departament d'Interior, a l'Oficina d'Administració i Pressupostos i, fins i tot, al president, Barack Obama, segons ha descobert el *New York Times*. Així mateix, sectors dels quals és regulador s'han sumat a les seves conteses judicials com a demandants, en el que constitueix un desviament del paper habitual del fiscal general de l'estat, que tradicionalment demanda empreses per obligar-les a acatar la legislació estatal. Els llobistes del sector de l'energia també han tramès esborranys de projectes de llei a fiscals generals, demanant-los que els ajudessin a aconseguir que els Parlaments estatals els aprovessin per dotar justament els fiscals generals d'una autoritat més clara a l'hora de desafiar l'agenda regulatòria d'Obama, revelant la documentació examinada.

"És una cosa força nova", assegura Paul Nolette, professor de ciències polítiques de la Universitat Marquette, de Milwaukee, i autor del llibre *Federalism on trial: state attorneys general and national policy making in contemporary America* [El federalisme a judici: els fiscals generals estatals i l'acció política nacional als Estats Units en l'era contemporània], que es publicarà aviat. "No hi ha dubte que l'abast, l'envergadura i el tenor de totes aquestes col·laboracions no tenen precedents", avisa Nolette. A més, es tracta d'una pràctica que va en augment i que, a parer d'alguns exfiscals generals, amenaça la integritat del càrrec. "El càrrec de fiscal general és una institució il·lustre i noble, ja que en realitat el fiscal és l'advocat

cat del poble", afirma Terry Goddard, un demòcrata que va ser fiscal general d'Arizona durant dos mandats i que, com Frohnmayer, va poder veure còpies dels documents recopilats pel *New York Times*. "En aquest cas, la seva independència està clarament amenaçada. El que està passant socava la reputació de fiscals generals individuals i de la comunitat com a col·lectiu".

Pruitt, que s'ha convertit en un heroi dels activistes conservadors, rebutja aquestes crítiques i les titlla de desinformades. "Aquesta mena de qüestions són conseqüència de l'ambient en què estem immersos: un ambient polític molt disfuncional i desconfiat", apunta Pruitt en una entrevista. "Et puc assegurar que ni som ni hem sigut mai així. I malgrat aquestes crítiques, ens asseiem plegats i prenem decisions sobre el que està bé i sobre què representa adherir-se a l'estat de dret. Mirem d'impulsar-ho i fem tot el que està a les nostres mans per educar la gent sobre el nostre punt de vista".

En un estat dominat pel sector de l'energia, les postures de Pruitt han gaudit d'un gran suport. "El fiscal general Pruitt ha sigut un puntal del nostre estat", estima el senador estatal Mike Schulz, republicà i portaveu parlamentari de la majoria al senat estatal. "L'estat d'Oklahoma està en una posició millor que l'EPA per regular la perforació de pous".

Això no obstant, els vincles de Pruitt amb el sector són manifestos. Un dels seus companys més pròxims és Harold G. Hamm, el multimilionari conseller delegat de Continental Resources, una de les empreses d'extracció de petroli i gas més importants d'Oklahoma i Dakota del Nord.

UN ALIAT PODERÓS

Els directius i els lobistes del sector de l'energia del conjunt dels Estats Units van veure un gran potencial en Pruitt, un polític amb talent que havia sigut legislador estatal i copropietari i directiu d'un equip de beisbol de la Minor League abans de ser candidat a la Fiscalia General d'Oklahoma. Un d'aquests lobistes és Andrew P. Miller, exfiscal general de Virginia, de 81 anys i membre de l'alta societat. Miller és un habitual de les trobades de fiscals generals en complexos hotelers, i la seva cartera de clients està formada, entre d'altres, per TransCanada, la constructora de l'oleoducte Keystone XL, Southern Co., l'elèctrica amb seu a Geòrgia propietària de nombroses centrals termoelèctriques de carbó, i el grup d'inversors que hi ha reple la polèmica proposta d'explotació dels recursos miners de la badia de Bristol (Alaska), el projecte conegut com a Pebble Mine.

Per a la indústria energètica Pruitt va ser una elecció fàcil. "Actualment hi ha una certa mentalitat que emana de Washington i que diu «Nosaltres en sabem més», va assegurar Pruitt durant la seva campanya del 2010. "És una estratègia que s'aplica uniformement a tothom, un plantejament basat en les ordres i el control, i ens hem d'assegurar de saber-hi respondre". Una de les primeres accions de Pruitt va ser crear una "oficina de federalisme" que es va oposar al pla del govern d'Obama de reduir la calitat al sud-oest d'Oklahoma, obligant les centrals termoelèctriques de carbó de l'estat a instal·lar nous sistemes de control de la contaminació.

La seva interacció amb el sector, sosté Pruitt durant una entrevista al seu despatx d'Oklahoma City, està motivada per la voluntat d'obtenir informació dels experts i defensar la

tradició històrica d'autodeterminació del seu estat. Aquest tarannà, assenyala, està representat en un gran quadre a l'oli que té penjat al seu despatx en què apareixen les autoritats locals empunyant rifles per fer front als forasters, durant la febre de la terra d'Oklahoma de finals del segle XIX. "Els fundadors es van adonar que no és bo que el poder estigui concentrat en mans d'uns quants", va comentar Pruitt.

Miller va convertir la promoció a escala nacional de la figura de Pruitt -tant com a portaveu de la campanya en favor de l'estat de dret com en tant que president de l'Associació de Fiscals Generals Republicans- en la seva feina. "El veig com el fiscal general més preparat per encapçalar la iniciativa sobre aquest tema del federalisme", va escriure Miller a la cap de gabinet de Pruitt l'abril del 2012. "La pedra de toc d'aquesta iniciativa seria organitzar els estats perquè plantin cara al govern federal quan s'extralimiti". Per a Miller, comptar amb Pruitt com a defensor de la causa formava part d'una estratègia més àmplia. Volia que els fiscals generals estatals fessin front comú, com quan el 2010 es van oposar a l'Obamacare. En aquell episodi, van contractar un dels

grans gabinets jurídics mercantils del país, Baker Hostetler, per defensar la seva postura. La factura la van pagar en gran part a través de donatius de directius d'empreses que s'oposaven a la llei.

UNA CRIDA A LA MOBILITZACIÓ

Els plans de Miller per a Pruitt es van fer realitat a principis de l'any passat a l'històric Skirvin Hilton Hotel d'Oklahoma City, on va reunir un grup extraordinari de lobistes del sector de l'energia i fiscals generals de nou estats per al que va batejar com la Cimera sobre el Federalisme i el Futur dels Combustibles Fòssils. La reunió es va celebrar a l'ombra dels edificis d'oficines més prominents del cel d'Oklahoma City, edificis on tenen la seu Continental Resources -una de les empreses més importants que exploren el jaciment petrolífer que creix més ràpidament dels Estats Units, la formació Bakken de Dakota del Nord- i Devon Energy, que l'any passat

va perforar 1.275 pous nous. Altres fiscals generals més progressistes, com ara Douglas F. Gansler, de Maryland, van quedar explícitament exclosos de l'acte. "En efecte, el més probable és que el fiscal general Gansler intentés segrestar la teva cimera -va escriure Miller a Pruitt en un correu electrònic-. Com a molt, arribaries a presidir un debat, en lloc d'una crida a la mobilització".

Segons un ordre del dia de la trobada, a part d'empreses energètiques d'Oklahoma hi van assistir directius de Peabody Energy de Missouri, el productor privat de carbó més important del món, i Southern Co., que s'ha oposat de manera bel·ligerant als mandats federals en matèria de contaminació atmosfèrica. També hi havia advocats mercantils especialistes en regulació energètica, entre els quals F. William Brownell, soci del despatx d'advocats Hunton & Williams, que ha passat més de 25

EL PRESIDENT BARACK OBAMA ha visitat sovint estats energètics com Nou Mèxic (a la imatge), Oklahoma, Nevada i Ohio per explicar -sense èxit- els seus plans normatius per al sector.

Pots llegir els altres dos articles de la sèrie 'Courting favor' a la web

UN PULITZER PER A UNA INVESTIGACIÓ DE NOU MESOS QUE COMPORTARÀ REFORMES

Eric Lipton, del *New York Times*, ha guanyat el premi Pulitzer en la categoria de periodisme d'investigació per una sèrie de tres articles sobre la influència dels lobis en la justícia. Aquest n'és el segon. A la web de l'ARA el lector pot trobar, traduïdes al català, la primera i la tercera entregues de la sèrie. Al llarg de nou mesos, Lipton va examinar la tasca dels fiscals generals als Estats Units i va trobar proves irrefutables que acceptaven beneficis dels grups de pressió que després influïen en la seva feina a l'administració de justícia. Lipton és un periodista especialitzat en lobis que, anteriorment, ja havia despulat pràctiques similars però aplicades en aquest cas a la política. El periodista va ingressar al diari el 1999 i va cobrir l'última etapa de Rudolph Giuliani com a alcalde i l'enfonsament de les Torres Bessones. El 2003 va publicar -juntament amb James Glanz- el llibre *City in the sky, the rise and fall of the World Trade Center*. Anteriorment havia treballat al *Washington Post*. L'any 1992 ja va guanyar un Pulitzer, en aquest cas per periodisme divulgatiu.

Els reportatges premiats ara suposen un triomf del periodisme d'investigació perquè les seves indagacions ja han generat fruits. A Missouri, a Rhode Island, a Florida i a l'estat de Washington s'han emprès reformes com ara la prohibició d'acceptar regals per assegurar la independència dels fiscals generals.

anys lluitant contra l'aplicació de la llei federal de control de la contaminació de l'aire.

Les conseqüències de la reunió van ser immediates. Una setmana després, es va constituir un grup de treball anomenat Federalisme en la Política Mediambiental, format per juristes de les fiscalies generals de 19 estats, segons revelen els registres obtinguts del gabinet de Timothy C. Fox, fiscal general de Montana, que va participar en la reunió d'Oklahoma. "Envio aquest missatge arran del contacte que vam establir en l'excel·lent conferència mediambiental que va oferir la setmana passada la Universitat George Mason, auspiciada per la Fiscalia General d'Oklahoma -deia Katie Spohn, la vicesfiscal general de Nebraska, en un correu electrònic-. Per tal de continuar-nos coordinant en relació amb Federalisme en la Política Mediambiental, estic recollint la informació que pugui aportar cadascun dels estats que van participar en la conferència".

Miller estava satisfet. "És exactament el tipus de grup operatiu de què parlava", va declarar en una entrevista. I les opinions van arribar. Els estats van col·laborar per detallar les principals mesures federals en matèria mediambiental, com ara iniciatives per frenar les morts massives de peixos, per reduir la contaminació per ozó, per alentir el canvi climàtic i per endurir la normativa relativa a les cendres de carbó. Després van determinar quina fiscalia estava més ben posicionada per intentar fer-ne un seguiment i, si fos necessari, mirar de bloquejar-les. Sovint, l'oficina de federalisme de Pruitt iniciava el seguiment d'una iniciativa després d'haver-se coordinat amb representants del sector, especialment amb Devon Energy. L'empresa, una de les que més fons aporten a l'Associació de Fiscals Generals Republicans, és molt cautelosa amb tot el que té a veure amb la seva projecció pública. Tot i això, no va tenir inconvenient a demanar ajuda a Pruitt i el seu gabinet i concertar reunions entre el fiscal general i el conseller delegat, el cap de relacions amb l'administració pública i altres figures importants de l'empresa. "Tenim un deure clar amb els nostres accionistes i altres persones que ens obliguen a participar en aquestes discussions", va explicar en un comunicat John Porretto, un portaveu de Devon.

GENS MANIÀTICS AMB L'AUTORIA

Si bé algunes converses van ser de caràcter general, altres van ser força explícites, en particular la que tractava sobre la normativa de l'EPA relativa al metà, que va motivar que Whitsitt, el representant de Devon, proposés a Pruitt d'enviar una carta a l'organisme. "Només una nota per enviar-te la versió electrònica de l'esborrany de la carta per a Lisa Jackson, de l'EPA", deia una carta de Whitsitt del setembre del 2011 adreçada a la cap de gabinet de Pruitt. "No som maniàtics pel que fa a l'autoria, o sigui que en podeu fer el que cregueu oportú, no hi ha cap problema". Pruitt va agafar la carta i, després de canviar només 37 paraules de 1.016 de l'esborrany, la va copiar en fulls amb la capçalera del govern estatal i la va enviar a Jackson, l'administradora de l'EPA.

Aquest només és un dels desafiaments a Washington que ha protagonitzat el fiscal general. Els representants de Devon també van adreçar-se a Pruitt per aconseguir el suport d'altres fiscals generals i governadors republicans per oposar-se a una norma proposada per l'Oficina de Gestió del Territori (BLM) que havia de regular la fracturació hidràulica, co-

neguda com a *fracking*, en terres de titularitat federal. "Tal com et vam prometre, t'enviava adjunt un esborrany de la carta de seguiment de l'Associació de Governadors Republicans i l'Associació de Fiscals Generals Republicans adreçada al president Obama en la qual ens oposem a la norma que proposa la BLM", va escriure Brent Rockwood, el director d'afers de l'administració pública de Devon, al gabinet de Pruitt a finals del 2012 en un correu electrònic marcat com a "confidencial".

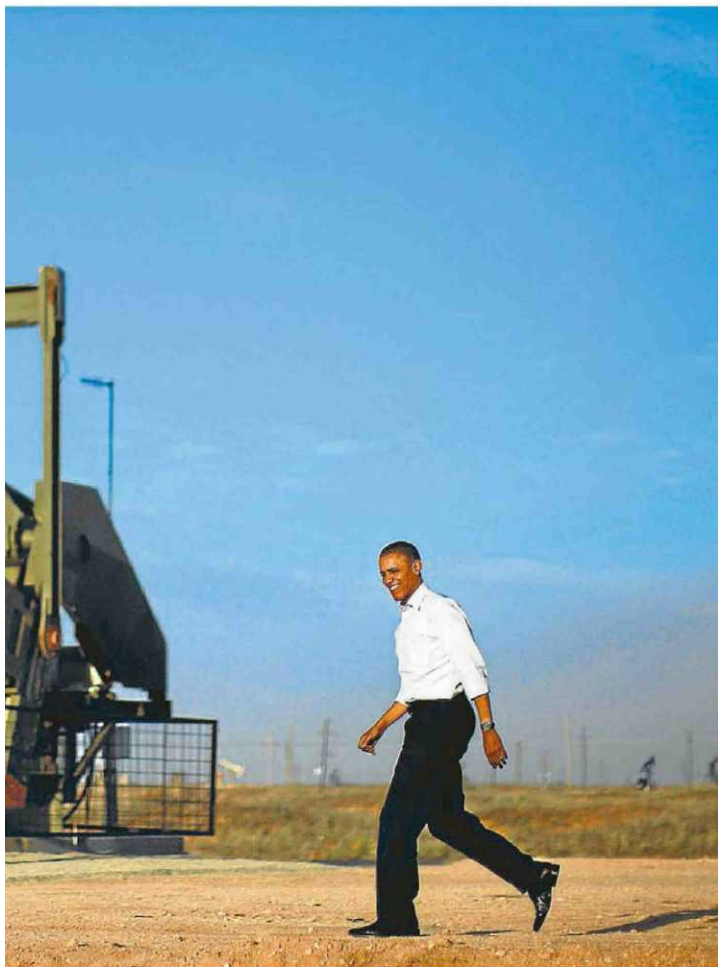
Setmanes després, la carta va ser enviada a Obama sense haver-ne canviat ni una sola paraula, signada per Pruitt i pel governador Bobby Jindal, de Louisiana, llavors cap de l'Associació de Governadors Republicans. Un cop més, els representants de les empreses del sector van expressar la seva satisfacció a Pruitt. "M'he assabentat que ja està fent efecte i potser en farà més, potser fins i tot aconseguirem que retirin la norma o la modifiquin de manera que només ens obligui a informar", va escriure Whitsitt en un altre correu electrònic marcat com a "confidencial". Segons el sector, complir la norma, que encara no s'ha promulgat, tindria un cost d'uns 346 milions de dòlars anuals.

ELS AMICS DEL SENAT I LA CAMBRA

El gabinet de Pruitt, en un comunicat al *New York Times*, va rebutjar de pla que el fiscal general hagués comès un error per haver enviat a Washington cartes amb observacions escrites per lobistes o per haver-se alineat amb empreses del sector en alguns litigis. "La Fiscalia General s'interessa per les observacions del sector a fi de determinar el perjudici real derivat de la normativa o les accions federals -declarava el comunicat-. El que importa és el contingut de la petició, no pas la font d'on prové".

Convèncer els legisladors perquè aprovessin certes lleis s'ha revelat com una altra eina d'influència eficaç. Els correus electrònics als quals hem tingut accés demostren que, a Virgínia de l'Oest, Miller va entregar al fiscal general, Patrick Morrisey, un projecte de llei que, a parer del primer, deixaria Virgínia de l'Oest en més bona posició per demanar el govern d'Obama per certes normes que s'havien proposat a fi d'endurir els controls a la contaminació que generen les centrals elèctriques. "Confio que trobaràs la legislació acceptable en la seva forma actual -va escriure Miller a Morrisey al febrer, fent referència a una reunió privada que havien mantingut tots dos a la biblioteca de dret de les oficines de Morrisey a Charleston, Carolina del Sud-. Si és el cas, t'agrairia que fessis que els teus amics del Senat i de la Cambra de Delegats l'aprovin".

Més endavant, es va presentar una versió del projecte de llei als legisladors i les dues cambres legislatives de Virgínia de l'Oest la van aprovar al mes de març. Rupert Phillips fill, membre de la cambra baixa i ponent principal d'un segon projecte de llei que també contenia formulacions idèntiques a les que havia proposat Miller, va afirmar en una entrevista que havia actuat amb el suport de Morrisey, una informació que corrobora William B. Raney, president de l'Associació del Carbó de Virgínia de l'Oest, la patronal del sector. "És agradable veure que tots parlem amb una sola veu", va afirmar Raney. Un portaveu de Morrisey va posar en dubte aquesta versió dels fets, assenyalant que, si bé estava d'acord amb l'oposició a la norma federal, no havia contribuït a impulsar la legislació. ■

JASON REED...REUTERS

EL PULSO

Maestro. La escuela de periodismo de García Márquez acaba de cumplir 20 años. Así se celebró en Cartagena (Colombia).

sión en América Latina. Sus diversas iniciativas hicieron mucho para constituir por primera vez una red tupida, muy poblada, de reporteros de todo el continente relacionados por su voluntad de aprender, de buscar nuevas formas que les permitieran buscar mejor. Por sus talleres y seminarios han pasado casi 10.000 periodistas: toda una generación se ha encontrado en sus aulas y ha encontrado en ellas el lugar donde pensar su práctica. Suelen ser días de convivencia intensa, charlas, debates, rumba –y algún romance de ocasión– que impactan en las vidas de sus participantes: años atrás, un estudio interno descubrió que más del 60

La invasión de los 'Gabitos'

POR MARTÍN CAPARRÓS

Veinte años atrás, una mañana de abril, calurosa como son las mañanas de cualquier mes en Cartagena, la perla del Caribe colombiano, el colombiano más universal entró, en pantalones cortos de jugar al tenis, en la sala del diario *El Universal* donde lo esperaban diez periodistas jóvenes de todo el continente. Lo acompañaba Alma Guillermoprieto, la gran cronista mexicana del *New Yorker*, y estaba por dar curso a un viejo sueño.

O, quizás, a un sueño sustituto. Durante décadas, Gabriel García Márquez había querido editar un diario, el mejor diario, el que les mostraría a todos los demás cómo debía ser un diario. En los ochenta llegó

incluso a trabajar en el proyecto de uno, que se llamaría *El Otro*. Y 30 años antes lo había intentado por primera vez, cuando publicó “el periódico más pequeño y breve del mundo”, que llegó a llamarse *Comprimido* y tenía cuatro páginas ínfimas y era, gran precursor, gratuito –pero duró seis días. *El Otro* no apareció siquiera y, a principios de los noventa, García Márquez se resignó a un proyecto más modesto, más ambicioso: crearía un espacio donde los mejores periodistas consagrados, convertidos en maestros, intentarían transmitir sus conocimientos a las mejores promesas del oficio. El mecanismo sería casi simple: el maestro y sus aprendices se encerrarían durante cinco o seis días en una sala y conversarían, practicarían, se enseñarían los pequeños trucos o discutirían los grandes principios. Para eso, García Márquez convocó a sus cómplices iniciales; entre ellos Tomás Eloy Martínez, Ryszard Kapuscinski, Carlos Monsiváis y un joven abogado que se encargaría de coordinar el asunto: el barranquillero Jaime Abello.

Veinte años después, la Fundación para el Nuevo Periodismo Iberoamericano es uno de los grandes referentes de la profe-

por ciento de los talleristas había cambiado de empleo en el año siguiente.

Remover conciencias es una función involuntaria –o quizá no. Voluntariamente, la FNPI también ha jugado un papel decisivo en la recuperación y valoración de la tan careada crónica latinoamericana. Y entrega, además, cada año, en un festival que se realiza en Medellín, los premios de periodismo más prestigiosos del continente. Allí se hizo oficial, el año pasado, el cambio de nombre: la Fundación pasó a llamarse “Gabriel García Márquez para el Nuevo Periodismo Iberoamericano”; su fundador y presidente había muerto unos meses antes y se hacía necesario renovar los votos, asegurarse de que su sueño seguía vivo.

Sigue, después de veinte años. Hace unos días, para festejarlo, dos docenas de *Gabitos* invadieron las calles de Cartagena: jóvenes vestidos de pantalón blanco y guayabera, con una libreta de notas en la mano y una máscara de García Márquez joven –inquietante, gozosa–, que hacían, en efigie, lo que hacen los periodistas: salir, mirar, preguntar, molestar todo lo posible, vivir para contarlo. →

El web de 'La Vanguardia' obre nous espais informatius especialitzats

Canals per a públics experts

ENRIC SIERRA
Barcelona

Els webs generalistes de notícies tendeixen arreu del món a respondre a la creixent demanda d'informació de temàtiques específiques amb la creació de seccions especialitzades que coordinen experts en cada una de les matèries que desenvolupen. Atents a aquesta exigència dels lectors, el web de *La Vanguardia* va començar a impulsar a finals del 2013 canals temàtics vinculats a àrees informatives tan diverses com televisió, tecnologia, medi

ambient, moda, gent, salut, neu, viatges, finances o màrqueting, entre d'altres. La majoria tenen els seus propis menús de navegació, de manera que es converteixen en un veritable web dins de la matriu del diari. L'experiència acumulada al llarg de l'últim any i mig i, sobretot, la bona acollida entre els lectors, que han convertit aquestes seccions en la seva porta d'entrada al web, ha portat *La Vanguardia* a llançar noves propostes informatives especialitzades que reforcen l'oferta de continguts del diari digital.

1 BIG VANG

www.lavanguardia.com/ciencia

La ciència assequible

El nou canal d'informació científica *Big Vang* combina tradició i modernitat. Tradició perquè el *Big Vang* continua la línia editorial de *La Vanguardia* d'informar sobre ciència de manera rigorosa i amena, seleccionant les notícies més importants entre el soroll de fons de les moltes novetats irrellevants. Modernitat perquè les adapta als nous hàbits de consum d'informació a través d'internet. Amb les notícies i reportatges elaborats per especialistes en periodisme científic, coordinats pel periodista Josep Corbella, els lectors troben a *Big Vang* articles d'anàlisi escrits per investigadors de referència, una entrevista qüestionari setmanal a un científic, una secció mensual d'observació del cel a càrrec de l'astrònom Kike Herrero i fins un acudit de temàtica científica preparat pels humoristes de Pa Ciència, la Nostra. El canal neix amb la col·laboració de l'Obra Social La Caixa i la Fundació Catalana per a la Recerca i la Innovació, dues institucions amb una llarga trajectòria a favor de la democratització del coneixement científic.

2 FLIPA

flipalo.lavanguardia.com/fans

Imprescindible per als fans

El fenomen dels fans és un moviment cada vegada més institucionalitzat, i els seguidors de grups de música, cantants i actors de cinema i televisió es multipliquen dia a dia. Qui és la nova conquesta del cantant Justin Bieber? Què penja Rihanna en el seu perfil d'Instagram? Com serà el nou disc del grup de música de moda One Direction sense Zayn Malik? Els adolescents viuen amb intensitat tot el que ha de veure amb els seus artistes preferits, i per això, el canal informatiu del web de *La Vanguardia* *Flipa* vol ser un portal ple de l'actualitat més sorprenent i curiosa que interessa al món dels fans. Sota la supervisió de Lorena Montón, experta en aquest fenomen, té apartats destinats a cantants, grups, actors i esportistes. Els més joves ja tenen un nou lloc on podran trobar les notícies més allucinant de les seves estrelles favorites. *Flipa* és un canal creat per parlar de tot el que està relacionat amb famosos que sumen xifres milionàries de seguidors a les xarxes socials i generen una conversa planetària a partir de qualsevol activitat que facin.

3 SÈRIES

www.lavanguardia.com/series

L'anàlisi del vuitè art

Abans s'assumia que les grans sèries de televisió eren l'excepció, i ara, en canvi, hi ha tantes obres interessants que els espectadors ni tan sols no tenen temps de mirar-les totes. L'exponent més gran és *Joc de trons*, un fenomen cultural sense precedents tant per l'expectació que l'envolta com perquè aborda unes novel·les en teoria impossibles d'adaptar. Però les sèries van més enllà de la *Khaleesi*. Des del canal *Sèries* de *La Vanguardia*, els lectors poden seguir el desenvolupament de les ficcions que causen sensació, com *The walking dead*, *El príncep i True detective*, i les petites joies que cal buscar. Reportatges, anècdotes, fitxatges, estrenes, audiències... L'objectiu d'aquest espai, que coordina l'especialista Pere Solà, és analitzar el vuitè art a través de la informació i de l'opinió, perquè no hi ha cap disciplina que s'obri més al debat ni que desperti més passions a les xarxes socials. Quin ha estat l'últim gir? Quins fenòmens es couen? I què val la pena entre tanta oferta? El canal *Sèries* del web respon a aquestes preguntes.

BIG VANG

El Hubble cumple 25 años en órbita

Lanzado el 24 de abril de 1990, el telescopio espacial ha dado más de 190.000 vueltas a la Tierra, captado más de un millón de imágenes y originado más de 12.800 artículos científicos. La NASA y la Agencia Espacial Europea celebran la efeméride.

La imagen de los 25 años del Hubble

Cristina Sáez - Desde averiguar cómo evolucionaban las galaxias, hasta medir la velocidad a la que se expande el Universo, los descubrimientos realizados con este telescopio han propulsado el conocimiento sobre el cosmos.

El Hubble cumple 25 años ¿Cuál crees que es la mejor imagen por el Hubble?

1 CANAL DE CIÈNCIA

Series

Hiba Abouk: Protagonista de una ficción hecha realidad

Pere Solà i Glimferrer - La actriu madrilenya de origen àrab se prepara para dejar el personaje que encarna en 'El Príncipe' y que la ha convertido en un referente de las chicas de cultura musulmana

La bella sustituta de Daenerys en 'Juego de tronos'

La modelo Rosie Mac won en Marbella desde los 10 años y, pese a no salir en la serie, ha enamorado a través de sus cuentas

El Blog En el sofá El funeral de 'Silicon Valley'

Escrito en serie Carlos Villoregas Barceó

3 CANAL DE SÈRIES DE TELEVISIÓ

MOTOR

Gama KIA CEE D

Sistema Inteligente Stop & Go

Ford pone al día sus monovolúmenes compactos C-MAX y Grand C-MAX

Gana 200 euros en reparaciones para tu vehículo volando el Coche del Año de los Lectores

Vota el candidato del mes de abril y entrarás en el sorteo de dos vales de descuento de Bosch Car Service.

5 CANAL DE L'AUTOMÒBIL

En aquest sentit, des de fa poques setmanes, s'han posat en marxa set nous canals de temàtiques que inclouen des del món de la competició de la Fórmula 1 o el motociclisme fins a la divulgació de la ciència (Big Vang). També hi ha espais que desgranen l'actuali-

tat de les sèries de televisió o les vicissituds dels famosos (Flípa), que milions de fans al món segueixen a través de les xarxes socials. A més a més, també hi ha la secció dedicada a les novetats del sector de l'automòbil (Motor) o les noves maneres de presentar infor-

macions a partir de dades i gràfics (VangData). Al capdavant de cada un d'aquests canals hi ha periodistes especialitzats en aquestes matèries que filtren i controlen la qualitat del contingut que es publica.

Aquesta estratègia de desenvolupament del web de La Vanguardia ha recollit molt bons fruits, tant en el reforç informatiu com en audiència. El diari digital del Grup Godó va batre el mes passat el seu rècord històric en superar els 14,5 milions d'usuaris únics, un 43% més que l'any ante-

rior segons dades d'AT Internet. Una de les dades més rellevants que corroboren l'èxit de la posada en marxa dels esmentats canals temàtics és que aquestes seccions molts mesos estan entre les més llegides de tot el web, per davant d'altres àrees informativament més tradicionals.

Aquest pla d'expansió no impedeix que LaVanguardia.com continuï desenvolupant accions específiques vinculades a l'actualitat. Aquesta mateixa setmana es va oferir un especial informatiu sobre Sant Jordi que va acollir un important desplegament de continguts escrits i audiovisuals. En el mateix sentit, el web prepara una cobertura especial de cara a les properes cites electorals, que comptarà amb interactius que mostraran l'escrutini de les votacions en temps real en cadascun dels més de 8.000 municipis d'Espanya, i els usuaris podran comparar aquests resultats amb comicis anteriors.

El pla de creació de continguts especialitzats ha contribuït al fet que el web hagi batut al març el seu rècord històric d'audiència

Flípa! web interface showing categories like Cantantes, Grupos, Actores, Deportistas and featured articles about Katy Perry and Abraham Mateo.

4 VANGDATA

www.lavanguardia.com/vangdata

Una altra forma de fer notícies

Darrere de les dades s'amaguen, sovint, històries interessants que corren el risc de passar totalment desapercebudes. Fer-les aflorar i mostrar-les als lectors d'una manera atractiva i de la manera més visual possible és l'objectiu principal de la nova secció VangData...

VANGDATA web interface showing a ranking of passports and a list of best-selling books in Spain.

5 MOTOR

www.lavanguardia.com/motor

El món del cotxe, a fons

Mitjançant el canal Motor, la pàgina web de La Vanguardia aprofita i posa en relleu l'experiència de l'equip de periodistes especialitzats en l'automòbil que, coordinats per Pere Prat, treballen per als suplementos del sector publicats des de fa anys en l'edició impresa del diari.

6 F1 I MOTO GP

http://goo.gl/XHDA3R

L'actualitat de circuits i pilots

Els lectors trobaran als canals de Fórmula 1 i Motociclisme la informació imprescindible per conèixer l'evolució de les principals competicions de motor del món. Amb seguiment exhaustiu de cada Gran Premi, amb un relat, minut a minut, des que els monoplaques o les motos surten del garatge...

F1 i Moto GP web interface showing Formula 1 news, Alonso's performance, and a KIA CEE D advertisement.

RETRATS DEL NATURAL
RAMON MIRAVITLLAS POUS
PERIODISTA

(57)

MANOLO GARCIA

La carpeta de les notícies pendents

TONI VALL
BARCELONA

Quan ens trobem porta una carpeta sota el braç. Està plena de retalls de diari amb articles que li han agradat recentment o que té pendents de llegir, i vé a saber, com que la fracció lliure de temps sovint arriba sense avisar, val la pena portar-los a sobre. El Ramon és un veterà de l'ofici, un periodista avesat a l'actualitat, a escanejar immediatament la portada d'un diari i a ensumar la flaire tendenciosa o absolutament precisa d'un titular escrit a cuita-corrents. En sap i li agrada parlar-ne, gaudeix de la conversa sobre la professió que compartim i em parla de tants i tants anys amunt i avall, dels vaivens, dels bons i dels mals moments.

No li preguntaré si en el seu cas va ser primer l'ou o la gallina perquè sonaria a acudit fàcil i perquè de fet ja ho sé. Ja sé que és periodista perquè no podria ser cap altra cosa. Perquè ho porta infiltrat a la sang des que el seu pare li va dir: "No siguis ni advocat ni periodista". I ell, esclar, va decidir que volia ser les dues coses. Després de guanyar el premi de redacció de la Coca-Cola se li desperta la sagrada vocació de l'escriptura i ja s'interessa pels estudis de periodis-

me. I és que trepitjar el carrer ja l'emociona però, per allò de caminar sobre segur, comença per dret i es queda a uns mil·límetres de la línia d'arribada: encara avui li falten tres assignatures per acabar la carrera.

Inicis professionals

No es resigna a aparcar el que li suggereix l'instint i decideix compaginar dues carreres apuntant-se a l'Escola de Periodisme de l'Església. Allà coneix un focus de progressia i subversió dins una institució presumptament conservadora. "Una falca de resistència", ho anomena ell. Molt aviat la primera experiència professional: becari al singular *Diario Femenino*, propietat de l'històric Víctor Sagi i amb un to informatiu, entre *light* i edulcorat, però sense arribar a ser rosa.

Poc després el rotatiu es converteix en *Mundo Diario* i ell passa a ser el redactor en cap de la secció local. És un diari jove, inexpert però energètic, amb forta influència del PSUC, i allà viu moments molt rellevants. Són els anys del cas Puig Antich i de l'empresonament de Hueras Claveria, i els ànims estan caldejats. Experimenta la relació amb el poder, l'enfrontament amb l'exèrcit i algun sotrac en forma d'interrogatori de la fiscalia militar. Un temps periodísticament brutal.

El 1978 arriba un nou diari amb un ambiciós projecte al davant. A *El*

Anècdotes
Escriure set anys crítica televisiva fa que visqui nombrosos desencontres

Història
S'ha assegut entre Kubala i Di Stéfano i ha sopat a casa de Berlusconi

Periódico el Ramon hi farà tots els papers de l'auca. Negociar els temes en la inicial –i frustrada– doble edició Barcelona-Madrid, pensar la portada, fer reportatges, ser cap d'opinió, encarregar-se del dominical... Aquest període inclou també un parèntesi de no gaire bon record com a subdirector d'informació d'*Interviú*. La segona etapa al diari té alts i baixos. D'una banda, s'atreveix amb un invent fins llavors poc freqüentat: la crítica de televisió. Són set anys en què viu força desencontres i percep susceptibilitats a flor de pell. Algunes enemistats i l'al·lèrgia a la consigna li provoquen desgast i allunyament del que més li agrada: el carrer, la immediatesa, la implicació diària.

Reptes televisius

El nou repte és passar d'escriure sobre televisió a fer televisió. La seva vena de polemista nat és el que atreu Televisió Espanyola i li proposen una primera experiència: *El mirall*, una espècie de variació de *La clave*, debat amb pel·lícula. Fa de cap de comunicació del futbol durant els Jocs Olímpics i de segon locutor en transmissions de partits. Fins i tot, recorda amb ironia, li toca cantar un gol del Madrid en una eliminatòria contra el PSG. Després arriba *Molt personal*, un nou programa en format d'entrevista i tertúlia d'actualitat. Conserva a la memòria algunes

anècdotes d'allò més sucoses. Com l'entrevista a José María Aznar en què li pregunta per les manifestacions del 20-N a favor de Franco. La insistència de Miguel Àngel Rodríguez perquè no s'emetés la resposta resulta d'allò més dura. *Cerca de ti*, un espai cultural del qual té un record fantàstic, és el pròleg dels seus grans èxits. Primer *Dret a parlar*, un "debat pirotècnic i de patacada", que funciona molt bé i, esclar, *L'ou o la gallina*, una bomba d'audiència que comença just amb l'arribada del PP a la Moncloa. "Hauria d'haver estat dimintint cada setmana", m'explica en relació a les pressions i la fiscalització dels continguts.

Els dotze anys a COMRàdio posen el seu trajecte més llarg i continuat en un mitjà i està molt orgullós de les bones audiències aconseguides. Ara és professor a la UAB i, com que enyora l'escriptura, fa llibres. El nou, que porta com a títol *Els homes i les dones que tenien por al micro*, es publicarà a principis del mes que ve i és un destil·lat de la seva experiència periodística enfocada a la construcció del discurs i a com influir i guanyar-se els altres. Ha entrevistat Pep Guardiola, s'ha assegut entre Kubala i Di Stéfano i ha sopat a casa de Berlusconi, que li va regalar una estilogràfica tarada. Porta bigoti des que va fer la mili i la seva dona no li permet afaitar-se'l. Encara li queden molts retalls per llegir. ■

El debat sobre els continguts violents

No culpeu les imatges

La relació directa entre veure violència i agressivitat no té base científica

JAVIER RICOU

Fets tan tràgics com el protagonitzat aquesta passada setmana per un menor en un institut de Barcelona tenen difícil interpretació. Tanta agressivitat i a tan curta edat espanten. Buscar una explicació a un succés d'aquestes característiques –mai cap alumne de tretze anys no havia matat a Espanya un professor a classe– és una tasca “summament complexa”, considera Eduardo Fonseca Pedrero, professor de Psicologia Evolutiva de la Universitat de La Rioja. “I seria un greu error de tots obviar el fet que aquest crim és un cas excepcional i amb molt poques probabilitats de repetir-se”, indica Montserrat Pàmias, psiquiatra infantil i presi-

denta de la Societat Catalana de Psiquiatria i Psicologia Infantil i Juvenil. “Probablement en aquest succés s’han conjugat un conjunt de variables socials, personals i potser biològiques. I pot ser que cap d’elles per si sola sigui suficient per explicar el que ha passat”, afirma, per la seva part, el professor de Comunicació de la Universitat de Sevilla, Manuel Garrido Lora, expert en l’anàlisi dels continguts violents que consumeixen els menors.

L’atac protagonitzat per un alumne de l’IES Joan Fuster de Barcelona ha revifat precisament, després que es conegués que el menor era consumidor de pàgines d’internet i videojocs de contingut violent, aquest etern debat sobre els riscos del consum sense control d’aquest tipus de material per

part dels menors. Però l’excepcionalitat del cas, consideren aquests experts, hauria de situar aquest debat en un segon pla. I no perquè no sigui important reflexionar sobre la qüestió, sinó perquè darrere d’aquest atac mortal hi ha més elements que apunten a una malaltia que indicis que facin pensar en un comportament induït per un descontrolat consum d’imatges violentes.

L’alumne va atacar una de les seves professores amb una ballesta. De seguida es va saber que era un apassionat seguidor de la sèrie *The walking dead*, en què un dels personatges utilitza aquesta arma. “Són dades contrastades. Toti això, no tindria cap sentit dir que aquell va agredir a tal altre amb una ballesta perquè veia aquesta sèrie de televisió. Seria una expli-

COMPLEXITAT

“Consumir unes imatges mai no provoca un episodi psicòtic”

FACTORS

La personalitat, l’escola, els valors culturals... influeixen en la conducta humana

ció excessivament simplista que deixaria al tinter una infinitat d’altres aspectes molt més importants”, considera Fonseca. La psiquiatra Montserrat Pàmias és més contundent sobre això: “Donar

voltes a l’assumpte, en aquest cas, no té sentit. L’atac d’aquest alumne, pel que sabem, va ser fruit d’un episodi psicòtic, d’una malaltia”, assevera. El fet que visités pàgines gore a internet o tingués videojocs de contingut violent “cal situar-ho, en aquesta història, en un segon pla”, insisteix aquesta psiquiatra.

“El que va passar a Barcelona ens espanta, produeix dolor i estranyesa, però intentar culpabilitzar d’aquests fets el visionat d’algun contingut violent per qualsevol mitjà és inconsistent”, coincideix Manuel Garrido. “Per molt violentes que siguin les imatges que es consumeixen, mai no provocaran en una persona un episodi psicòtic, amb al·lucinacions auditives i una interpretació errònia de l’entorn,”

RADIOGRAFIA DEL MENOR DELINQUENT

Condemnats
El 2013 van ser condemnats a Espanya un total de 17.444 de menors. Un 8,8% menys que el 2012

Edats
La taxa de menors de 14 a 17 anys condemnats per cada mil habitants durant el 2012 va ser del 8,6

La majoria, homes
El 81,3% dels menors condemnats van ser homes (per un 18,7% de dones) i els de més de 17 anys van copar un 32,5% de les condemnes

Delictes
Els robatoris van concentrar el 41,6% dels delictes, seguits dels delictes que provoquen lesions (12,9%)

MAHMOUD HEBBO / REUTERS

Una violència sense pares
El debut com a director de Zoe Berriatúa, *Los héroes del mal*, presentada a Màlaga, narra la història de tres adolescents –interpretats per Jorge Clemente, Emilio Palacios i Beatriz Medina (a la foto)– que, en la seva lluita per trobar el seu lloc al món, acaben entrant en una espiral violenta en la qual allò que al principi era un simple joc d'emancipació s'acaba confonent amb la mera delinqüència crimi-

nal. La pel·lícula se centra en l'experiència social i emocional dels nois que eludeixen qualsevol coartada de tipus social, familiar o cultural: mai no mostra els seus pares, el seu barri o les seves aficions. Berriatúa, que va ser actor abans que director, assegura que va ser una decisió molt meditada que buscava furar joc d'emancipació i l'espectador les habituals excuses socioculturals, tan consoladores.

reitera Montserrat Pàmias.

Això no treu que comportaments agressius protagonitzats per menors amb predisposició a aquestes conductes puguin estar influïts per l'entorn, si la violència ocupa un lloc destacat. Aquests experts aconsellen als pares que controlin el material que consumeixen els seus fills menors, principalment, a internet. Amb aquests nous canals passa una cosa semblant al que va passar al seu dia amb la televisió. "Amb l'arribada del televisor es va generar ja fa unes dècades, igual que passa avui, per exemple, amb els videojocs, un enorme debat sobre els efectes perniciosos sobre les audiències", recorda Manuel Garrido.

"En la comunitat científica internacional –afegeix–, la relació directa entre el consum d'imatges violentes i la posterior comissió d'actes violents s'afronta amb moltes precaucions. Però és molt difícil demostrar aquesta correlació, ja que sempre es posen en joc altres variables psicològiques i sociològiques que poden explicar fins i tot més eficaçment la conducta humana violenta."

Ara bé, matisa Garrido, "que no existeixi una relació causal explicativa no eximeix els mitjans –i aquí inclou internet– de ser acurats en el tractament dels seus continguts, especialment amb aquells de tipus violent que poguessin ser objecte d'imitació, temor o insensibilitat".

Una altra pregunta repetida després de la tragèdia és per què ningú (ni la família ni l'escola) no va detectar les intencions de l'alumne. "La conducta humana no és lògica, sinó psicològica, i com a tal, està determinada per una infinitat de variables", afirma Fonseca. Aquí entren en joc molts factors: els aspectes genètics, les característiques de la personalitat, les pautes familiars, el sistema educatiu, els valors socioculturals, l'impacte dels mitjans de comunicació... "Si la conducta seria la pura lògica, potser seria possible la predicció precisa del comportament. Tot i això, com sabem, la realitat n'és una altra de molt diferent", continua Fonseca. I conclou: "Sense dubte, i dels millors predictors de comportament futur és el comportament passat".

Pàmias recalca que un "episodi psíquic" pot gestar-se durant dies abans i manifestar-se en el seu moment més violent. Alguns indicadors que podrien ajudar a prevenir-lo, afegeix aquesta psiquiatra, poden ser "l'faillament, un canvi sobtat d'actitud, pèrdua d'interès per coses quotidianes...".

Passada la tragèdia i apuntada com a causa una malaltia mental, Pàmias i Fonseca coincideixen a advertir que aquests successos tan mediàtics poden fer molt mala altres afectats per aquest tipus de patologies, que queden assenyals. Quan és totalment infundat –reclaquen– afirmar que les persones amb psicosis són agresives".

AMPLIEM LA INFORMACIÓ SOBRE AQUEST TEMA A www.lavanguardia.com

SÈRIES

Més qualitat, però més brutalitat

FRANCESC PUIG

La nova fornada de sèries de qualitat que ens ha inundat des de l'estrena de *Los Soprano* a HBO ha portat associades més escenes de violència (i també de sexe). Els canals de pagament donen més llibertat als creadors televisius i no pretenen controlar aquest tipus d'escenes perquè, entre altres coses, com que són de pagament, veure les sèries o no és responsabilitat de l'usuari. Tot i això, a Espanya algunes d'aquestes ficcions sí que s'emeten en obert (*The walking dead* a Neox i *Spartacus* a Cuatro, per exemple), malgrat que habitualment els joves hi accedeixen a través de la pirateria.

Dues de les sèries més seguides a tot el planeta, com aquesta sèrie de zombis o *Joc de trons*, han incorporat la violència com a marca indiscutible del seu ADN. A *The walking dead*, les cartes es van posar sobre la taula al primer capítol quan en Rick disparava al cap a una nena vestida de rosa. Rebutar caps de zombis és rutina, o sigui que ara el repte és sorprendre en la manera de liquidar un caminant.

Un altre motiu d'anàlisi és que aquests últims anys han proliferat les sèries d'antiherois. Personatges de dubtosa honorabilitat que es converteixen en protagonistes i amb els quals s'acaba empatitzant. Potser el millor exemple és *Dexter*,

un personatge que imposa justícia matant assassins, violadors i maltractadors. Sí, molt justicier... però un assassí.

A la llista de sèries violentes se n'hi poden afegir moltes més, com la sèrie de *Spartacus*, amb una violència molt explícita de marcada estètica còmic; *24*, que en les cinc primeres temporades va acumular un total de 67 escenes de tortura; *Sons of anarchy*, la sèrie d'un club de mothers considerada per alguns crítics com la sèrie més bruta de la televisió; *Boardwalk empire*, amb uns mafiosos dels anys vint als Estats Units on s'han vist trets al cap, linxaments i tortures diverses, o *Joc de trons* mateix, on encara ressona el sagrant *Casament vermell*.

PEL·LÍCULES

El cinema com a catarsi

SALVADOR LLOPART

Tornaran els Venjadors a destruir Nova York a *La era de Ultrón* i, de passada, es carregaran bona part dels habitants de la ciutat? Es mataran a mossegades, com ho solien fer, en el nou lliurament de les aventures d'en Max a *Mad Max: furia en la carretera*? Continuaran aixafant cranis humans les màquines de *Terminator* a *Terminator Génesis*?

La violència recreativa en els imminents superèxits de la temporada cinematogràfica d'estiu –que comença la setmana que ve amb la nova d'*Els venjadors*– és inevitable. No s'entén un estiu sense garrotades a tort i a dret, de la mateixa ma-

nera que no s'entén el cinema –des d'almenys *El naixement d'una nació*, que D.W. Griffith va rodar el 1915– sense violència i mort.

Les pel·lícules han estat teinyides de sang des d'abans que el vermell es pogués veure com a tal a la pantalla amb l'arribada de la tecnològica, cap als anys trenta. Des d'abans, la pantalla no ha deixat de vessar hemoglobina. La violència al cinema, a la televisió, en totes les formes de la cultura popular és responsable de la violència real? Influxa aquesta violència en els esperits sensibles fins al punt de confondre's amb la vida? Amb la seva pròpia vida? És Tarantíno, per citar un dels directors més donats a entendre la vio-

lència com una de les belles arts, un corruptor de menors?

Vella polèmica que reneix amb cada acte violent que algú comet amb una posada en escena semblant a les pel·lícules o a les novel·les. Això abans no passava, diuen alguns. Però el cert és que això sempre ha passat. La violència forma part de la cultura des de sempre. Els grecs ja hi veien una forma de catarsi. És a dir, de purificació i purga. La manera d'alliberar el lector de la *Ilíada* o el públic d'*Edíp rei del desig* de tallar colls o d'arrencar-se els ulls. Així, per afegir un altre element a la vella polèmica, un es preguntaria: Quanta gent es llançaria al carrer si no superés el desig d'aixafar caps al cinema?

VIDEOJOC

Criminals innocents

PEDRO VALLÍN

Els videojocs violents –com les pel·lícules, les sèries o els còmics– no són un incientiu de la violència juvenil. Cal començar dient-ho així perquè el periodisme i la política viuen amb la pressa d'aquesta ficció anomenada "la creació del culpable". Al llarg de les últimes dècades no hi ha hagut ni un sol estudi rigorós, i se n'han fet centenars, que pugui establir una relació veraç entre el consum de ficcions violentes, del tipus que siguin, i la violència juvenil, que com totes les altres, és recessiva en les societats avançades. El prestigiós Steven Pinker va fer l'estudi més exhaustiu sobre aquest tema, titu-

lat *Los angeles que llevamos dentro* (Paidós), i la cosa és clara: cada vegada som menys violents i hi ha menys crims.

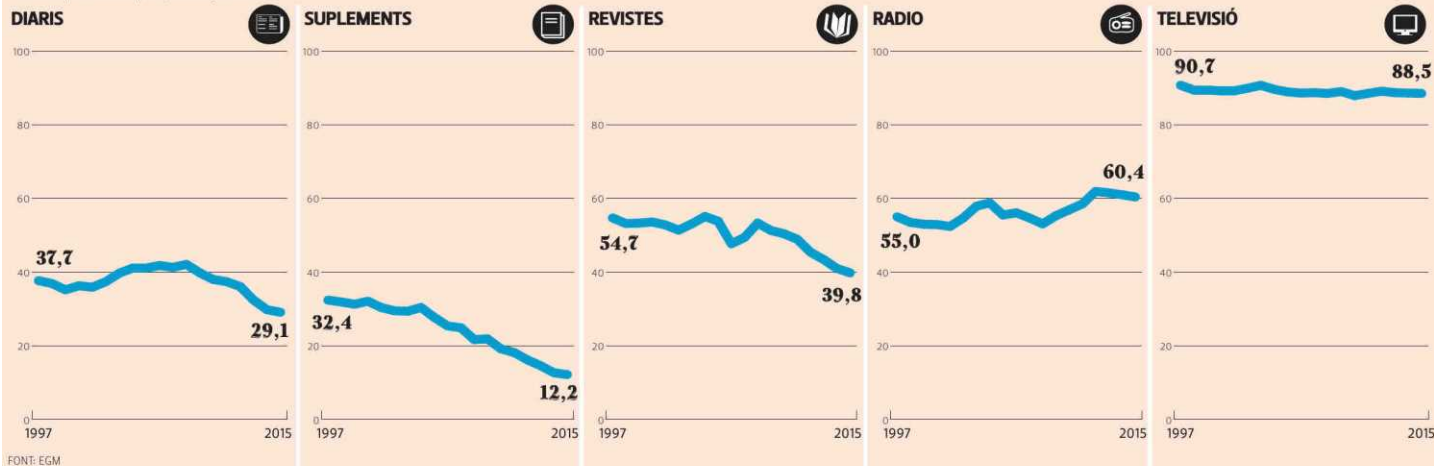
Els nois d'avui massacren zombis, nazis o alienígenes amb la mateixa lleugeresa amb què els seus avis feien estralls en poblacions de ratpenats, granotes, rates, ocells o gats. I, en cas de necessitat –la postguerra ho va ser–, se'ls menjaven, com va deixar fixat per a la memòria col·lectiva Miguel Delibes. Entre la mort d'animals i la d'éssers virtuals hi ha un progrés moral evident, però establir una causalitat entre aquests jocs, d'altres temps o d'avui, i un homicidi és més expressió de la urgència de donar sentit moral al que passa que un argument sòlid.

Avui hi ha videojocs molt violents, i la seva condició sangüinària no respon a una perversió de la indústria sinó, d'una banda, a la possibilitat tècnica de ser molt realistes, i de l'altra, a l'envelliment del públic jugador (hi ha una rigorosa classificació d'edats als videojocs, que els pares desatenen). Ni l'obsessió pel joc *Final Fantasy* del parricida de la catana ni els consums culturals de l'assassí de la ballesta no són més determinants en la desgràcia que els seus hàbits alimentaris. Les disciplines intuintives, com la psicologia, la literatura, la filosofia o el periodisme, postulen el contrari amb la mateixa convicció amb què les dades, una vegada i una altra, els desmenteixen.

Evolució de l'ús dels mitjans de comunicació (1997 a març del 2015)

% de la població espanyola major d'edat

FONT: EGM

DIARIS AMB MENYS PAPER I MÉS PANTALLA

CANVI. La indústria periodística assisteix a la pèrdua de clientela al quiosc sense tenir resolt el model de negoci digital. **IMPEDIMENTS.** La publicitat intrusiva i la resistència dels usuaris a pagar per llegir notícies són obstacles al creixement dels ingressos de la premsa per internet

JOAN POYANO
GIRONA

El febrer del 2015, segons declaracions dels editors a l'OJD, els deu diaris editats a Catalunya van vendre a quiosc 114.332 exemplars al dia, un 10,6% menys que un any abans, un 14% menys que el 2010 i un 56% menys que el 2005. La caiguda és molt menor en les subscripcions, ja que les 97.858 declarades en l'acumulat de gener-febrer del 2015 representen un descens interanual del 0,4% i del 16% entre el 2005 i el 2015. Sumant els dos canals de venda, s'ha passat dels 377.561 exemplars de 2005 als 212.190 actuals, un 43% menys.

Es pot pensar que aquest descens del consum de

LES XIFRES

-43%

VENDES. Els diaris editats a Catalunya venen 114.332 exemplars diaris. El 2005 en venien 377.561.

-56%

PUBLICITAT. Els ingressos publicitaris van baixar del 2008 al 2014.

-5%

INGRESSOS. Els diaris espanyols van ingressar 1.500 milions d'euros l'any passat.

premsa escrita és conseqüència de la crisi econòmica i que el procés es revertirà quan hi hagi bonança, però això en tot cas s'ha d'aplicar a l'altra gran font d'ingressos, la publicitat, que va començar a caure l'any 2008. Pel que fa a les compres d'exemplars als quioscos, havien començat a baixar abans: el 2005 es venien al quiosc 260.674 exemplars, un 19% menys que cinc anys abans i un 36% menys que el 1995. En subscripcions, en canvi, no hi ha pèrdua de vendes abans del 2005, ja que aquest any hi havia un 7% més de subscriptors que el 2000 i un 13% més que el 2015. Això denota que hi ha un canvi de costums dels lectors, que va més enllà de la seva capacitat de compra, entre els quals hi ha la irrupció d'internet, que permet trobar al moment i de

franc informació que el diari dona l'endemà i pagant, que s'afegeix a la competència en immediatesa que ja feien les ràdios i les televisions.

Amb aquest panorama, té futur el negoci periodístic en

El descens de les vendes als quioscos va començar abans de la crisi

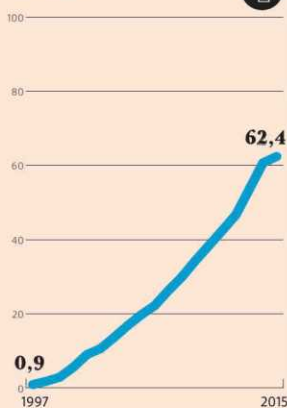
paper? Pedro J. Ramírez, fundador i exdirector d'*El Mundo*, té clar que no. "En 10 anys no s'imprimirà a Espanya cap diari en paper", va dir a l'assemblea de la Federació d'Associacions de Periodistes d'Espanya, on va presentar el nou projecte de diari només digital El Español, que editarà una societat

el nom de la qual ho diu tot: Nohacefaltapapel SA. No és tan radical Joan Vall Clara, conseller delegat d'Hermes Comunicacions, editora d'*El Punt Avui*, segons el qual cauran molts mitjans i al final a Catalunya potser només quedaran dos grans operadors que durant molt temps tindran el paper com a principal font d'ingressos. Apunta que amb les noves tecnologies, tothom pot ser receptor i emissor, i "si tothom emet, ningú escolta, i en aquest context el periodisme, que significa selecció, contrast i reflexió, continuarà sent necessari".

El periodisme continuarà per altres canals, però les empreses tenen el problema que mentre que el model de negoci basat en el paper té data de caducitat encara no s'ha trobat el model que

INTERNET

ÚS D'INTERNET PER LLEGIR INFORMACIÓ D'ACTUALITAT

% d'usuaris

aportí ingressos suficients pel canal digital. Aquest permet reduir els costos entre un 50% i 90% perquè no es necessita paper i distribució, però tot i així no serà viable si no genera diners per pagar el personal i les inversions.

Tothom troba normal que al quiosc li cobrin el diari, i es resisteix a pagar per llegir un diari digital. Vall Clara atri-

El 66% d'usuaris de Facebook s'informen a través d'aquesta xarxa

bueix part de responsabilitat a les editores, que "es van equivocar abocant el producte a internet de franc". Lluís Foix, primer director de La Vanguardia Digital, també apunta la dificultat que hi ha per cobrar al lector digital -"quan *La Vanguardia* ho va fer, les visites van baixar a un nivell ridícul"- , i diu que el problema va més enllà de si les empreses es van equivocar o no regalant informació. "Tot és a la xarxa, i si no es troba d'una manera es troba d'una altra. El món d'internet ha guanyat la batalla al paper, però aquest té futur si es redimensiona amb redaccions més petites, mentre que les empreses han de trobar com fer periodisme a la xarxa i que sigui rendible", comenta Foix. En aquest sentit, explica que cal adaptar-se als nous consumidors, i no

creu gaire a fer pagar per un diari sencer. Troba més viable cobrar per notícia. Molts internautes no tenen per costum entrar a un diari digital a veure què diu sinó que hi van quan els arriba l'avís que hi ha una notícia concreta: Dos de cada tres usuaris de Facebook i un de cada dos usuaris de Twitter fan servir aquestes xarxes per informar-se i un de cada quatre seguidors d'aquestes dues xarxes accedeixen als diaris a través dels enllaços rebuts dels mitjans, periodistes i contactes que segueixen, segons l'estudi *Radiografia dels mitjans d'actualitat* elaborat per Carat Dentsu Aegis Networ.

Fer rendible els diaris digitals amb publicitat tampoc és ara per ara una alternativa. Els usuaris són molt reticents

a acceptar anuncis intrusius i menys en el mòbil, l'eina que més està creixent en l'accés a internet i que, a més, els joves ni es plantegen utilitzar per llegir diaris. Per això, José Ángel Albacens, president de l'Associació Empresarial Catalana de Publicitat, assegura que la premsa de paper encara té futur, ja que els anunciantes la continuaran necessitant. "La publicitat ha caigut perquè amb la crisi s'inverteix en els mitjans només el just, però quan la situació canviï tornarà als diaris de paper, que subsistirán com ho va fer la ràdio quan es deia que la televisió la mataria. El pastís serà més petit, però n'hi haurà per a tots els que ho facin bé", assegura. Ton del Pozo, degà del Col·legi de Publicitaris de Catalunya, també opina que quan passi la

17 milions de lectors

El Llibre Blanc de la Premsa 2014 d'AEDE situa l'audiència dels diaris per sobre dels 17 milions de lectors diaris, amb una penetració del 43,8% sobre el total d'espanyols majors de catorze anys. D'ells, 12.750.000 són lectors de premsa impresa, i 4.460.000 més de premsa digital.

Els mitjans en paper continuen sent els segons que més publicitat atreuen, amb una quota del 15,7% prevista per a

aquest any, després de la televisió, que té la meitat del mercat, segons un estudi d'Arce Media i Media Hotline, companyies d'anàlisi de l'eficàcia publicitària que segueixen 1.200 suports en paper i digitals. Enrique Yarce, director general de Media Hotline, assenyala que tot i l'increment a internet "encara avui de cada 100 euros que un anunciador dedica a la premsa, 80 van al paper i 20, als mitjans digitals".

En deu anys no s'imprimirà a

Espanya cap diari en paper

PEDRO J. RAMÍREZ
PROMOTOR D'EL ESPAÑOL

Ens vam equivocar abocant el producte a internet de franc

JOAN VALL CLARA
CONS. DELEGAT EL PUNT AVUI

Les empreses han de trobar com fer periodisme rendible a la xarxa

LLUÍS FOIX
EXDIR. LA VANGUARDIA DIGITAL

Els diaris de paper subsistirán. També es deia que la tele mataria la ràdio

JOSÉ ÀNGEL ALBACENS
AECP

El negoci es basarà en la publicitat; la gent vol informació gratuïta a la xarxa

TON DEL POZO
COL·LEGI DE PUBLICITARIS

crisi tornarà la inversió publicitària a la premsa escrita, tot i que no tornarà al nivell de 2007, però que a la llarga la publicitat es desplaçarà cap a la premsa digital. "un model de negoci que es basarà en la publicitat perquè la gent té clar que a la xarxa la informació ha de ser gratuïta".

A Espanya, el descens de la inversió publicitària en premsa va començar l'any 2008, quan va caure més d'un 20%, fins a 1.575 milions d'euros segons l'informe i2p Arce Media, o 1.507,9 milions segons Infoadex. El 2014, la inversió es va situar en 614 milions o 656 milions, segons els mateixos informes, amb un descens acumulat del 61% o el 56%. L'any passat, però, el descens només va ser de l'1,10%.

Les dades de l'Associació d'Editors de Diaris Espanyols (AEDE) assenyalen que l'any passat els ingressos publicitaris van créixer el 2014 després de set anys consecutius

Els ingressos publicitaris tornen a créixer al cap de set anys

de descensos. Un creixement de l'1%, fins a 610,7 milions d'euros que contrasta, amb el descens del 8% en les vendes d'exemplars, que van sumar 762 milions.

RECALLADES. Els diaris mantenen en conjunt la contracció dels ingressos d'exploitació, que el 2014 van vorejar els 1.500 milions d'euros, amb un descens del 5% respecte a l'any anterior. Així i tot, els ingressos publicitaris van créixer un 1% el 2014, fins a uns 610.740.000 d'euros, després de set anys consecutius de descensos. Els diaris van tancar 2013 amb 23.040.000 d'euros de pèrdues després d'impostos, segons dades oficials ja auditats, davant unes pèrdues netes de 123.380.000 d'euros l'any anterior.

Els experts de Deloitte creuen que el sector ha entrat en situació d'equilibri, gràcies a la retallada de despeses, ja que l'any passat es va aconseguir tancar amb 14,41 milions d'euros de resultat operatiu positiu.

Vicent Partal

DIRECTOR DE VILAWEB

“La crisi estructural dels diaris de paper era clara el 1995”

JOAN POYANO
BARCELONA

L'any 1995, quan a la majoria de la gent internet els sonava a xinès, Vicent Partal i Assumpció Maresma van crear VilaWeb, el primer diari electrònic dels Països Catalans, del qual continuen sent director i editora, respectivament. Al cap de vint anys, té 1.800.000 usuaris únics al mes.

Com és que fa vint anys ja tenien tan clar que la premsa digital era el futur?

Sabiem que internet era una gran oportunitat, però al principi no sabíem cap on anàvem. Volíem fer alguna cosa perquè la indústria del periodisme de qualitat es va oblidar de la població en els anys vuitanta i noranta, i també hauríem sortit en paper si haguéssim pogut, però era clara la crisi estructural del paper, que tenia uns costos que portaven el sector a ser inviable. En això que arri-

“

Les noves tecnologies han fet que quedi obsolet el negoci tradicional

És la millor època de la història per al periodisme i la pitjor per als mitjans

El problema de la publicitat és que passa per Amèrica, ja que Google té un poder brutal

ba internet, una gran alternativa, i les noves tecnologies fan que el negoci tradicional quedi obsolet.

Com es finança VilaWeb?

Amb publicitat privada i també subscriptors. Les subvencions representen el 6% del pressupost.

Es va trigar molt fins que el negoci va ser rendible?

Moltíssim, ja que al principi no hi havia mercat, no existien les subvencions i havíem de fer de tot per tenir ingressos, com ara fabricar webs per a les empreses.

Amb quanta gent feu VilaWeb?

Som 18 persones. Oscil·lem entre 15 i 20. Aquesta és la mida òptima perquè una empresa de periodisme digital tingui una estructura flexible per fer periodisme de qualitat.

S'acabarà la premsa de paper?

L'important és el model de periodisme. No hi ha periodisme digital o periodisme de

Vicent Partal, a la redacció de VilaWeb. ALBERT SALAMÉ

paper: hi ha periodisme bo i periodisme dolent. Ara és la millor època de la història per al periodisme, però la pitjor per als mitjans. El dimarts no es veu un diari si no és a la barra d'un bar i no hi ha cap gran diari que es pugui aguantar sense subvencions, perquè encara se'n vendrien menys si el preu reflectís els costos. El paper serà secundari, molts grups desapareixeran i els que es quedin es fusionaran, però el relleu està assegurat de so-

bres.

Quan acabi la crisi tornarà la publicitat?

El problema que tenim amb la publicitat no és si va al paper o al digital. El problema és que tota la publicitat, fins i tot la més local, passa per Amèrica, Google té un poder brutal: si vols vendre deu rellotges a Girona en dues hores pots fer-ho. És més fàcil posar un anunci d'una perruqueria de poble a Facebook que al diari.

Molts digitals no subsistirien si haguessin de pagar als seus col·laboradors

J.P.
GIRONA

A Catalunya s'editen unes cinc-cents publicacions que es poden veure a internet, siguin només digitals o d'empreses que també publiquen en paper. Lluís Gendrau, director d'Enderrock i president de la Federació d'Asso-

ciacions d'Editors de Premsa, Revistes i Mitjans Digitals, explica que en les publicacions íntegrament digitals els costos són baixos, però que també és difícil aconseguir ingressos publicitaris suficients, per la qual cosa només és negoci per a alguns, "com Nació Digital, que són líders, o els que han trobat un nínxol de mercat i

que han creat estructures flexibles". La majoria, però, tenen estructures poc professionalitzades i durant molt de temps aguanten perquè els col·laboradors no cobren.

Pel que fa a les revistes, Gendrau assegura que "el suport digital és imprescindible per entendre el negoci editorial". "No parlem de la trans-

formació del negoci en paper al negoci digital, sinó d'un sol mitjà que ha de distribuir el producte per tots els canals que es pugui." Per això, manté que la premsa digital té menys costos però també necessita ingressos per poder invertir, "ja que si abans es feia en rotatives ara ho hem de fer en aplicacions".

Aquest sector no ha notat tant la pèrdua de lectors que els diaris perquè com que són publicacions especialitzades tenen subscriptors més fidels. El que sí que es nota és que els nous lectors ja no compren en paper.

La federació va engegar iQuiosc.cat, una plataforma que agrupa l'oferta digital d'un 250 publicacions catalanes -diaris, revistes, premsa comarcal i publicacions gratuïtes- perquè en les espanyoles no els permetien entrar per la poca difusió.

EDITORIAL

UN NOU MODEL PER A LA PREMSA

Internet ha guanyat la batalla al paper en el món de la premsa? Aquest és un debat del qual parlen molts professionals del sector i també els lectors, perquè el canal per arribar a la informació no només és una manera de triar on vols llegir, sinó que canvia el model econòmic de la indústria editora dels mitjans de comunicació. L'audiència de diaris és de 17 milions de lectors. D'aquests, 12,7 milions ho són de premsa escrita i 4,4, de continguts digitals. Però el cert és que la caiguda en el nombre de lectors en el format paper cau any rere any. El febrer d'aquest any, segons declaracions dels editors a l'OJD, els deu diaris editats a Catalunya van vendre a quiosc 114.332 ex-

El febrer d'aquest any, segons declaracions dels editors a l'OJD, els deu diaris editats a Catalunya van vendre al quiosc 114.332 exemplars al dia, un 56% menys que el 2005

emplars al dia, un 10,6% menys que un any abans, un 14% menys que el 2010 i un 56% menys que el 2005. Aquesta caiguda provoca una baixada dels ingressos per la seva compra. A més, cal tenir en compte que els subscriptors, moltes vegades persones d'edat avançada, també van disminuint, amb la qual cosa hi ha una doble disminució d'ingressos. La pregunta és: el lector digital està predisposat a pagar per la informació servida per internet? La resposta, després d'escoltar diversos experts, és que no. Per això el gran repte per a l'empresa periodística que edita en pa-

per és com tirar endavant el negoci amb menys compres al quiosc i menys ingressos. La publicitat, doncs, torna a tenir un pes clau en el balanç de cada editora. Tal com diu Ton del Pozo, degà del Col·legi de Publicitaris de Catalunya: "El negoci es basa en la publicitat, perquè el lector vol informació gratuïta a la xarxa". Cal recordar que de cada 100 euros que un anunciant dedica a la premsa, 80 encara van a parar als productes tradicionals fets en format paper. Aquest canal té una previsió pel 2015 d'ocupar la segona posició en la recaptació publicitària amb una quota del 16%, per sota de la televisió. A més, des del Col·legi de Publicitaris es diu que després de la crisi dels últims anys els formats tradicionals tornaran a contractar més publicitat; aquesta notícia, ben segur, serà un respir per a la indústria editora, que continuarà apostant pel paper i també pel format digital. El nou model ja és aquí.

NÒMADES
I VIATJANTSRAMÓN
Lobo

Obama, què fem amb Couso

És un fet extraordinari que un president dels Estats Units admeti haver matat dos ostatsges occidentals en una operació antiterrorista. El nord-americà **Warren Weinstein** i l'italià **Giovanni Lo Porto** són els primers en un gir polític impensable fins fa uns dies. De les seves morts en un atac amb un avió no pilotat (*drone*) a la frontera entre l'Afganistan i el Pakistan en podem treure una conclusió: la CIA no compta sempre amb una informació precisa sobre el que bombardeja. Sostenen que l'objectiu era **Ahmed Faruk**, un líder d'Al-Qaida, i que en un altre atac també han matat **Adam Gadahn**, un antic portaveu del grup, però ningú sabia res dels ostatsges.

Al veure el president **Barack Obama** demanar disculpes a les famílies dels segrestats –suposo que les indemnitzacions es negociaran després–, m'he recordat de **José Couso**, el càmera espanyol mort a Bagdad l'abril del 2003. Abans que ningú s'exalti reconec que no és el mateix context: **Couso** va anar lliurement a cobrir una guerra, un lloc per regla general perillós, mentre que **Weinstein** i **Lo Porto** van ser capturats en contra de la seva voluntat

en un país extremadament insegur, com és el Pakistan. Però fins i tot en les guerres existeixen normes que protegeixen els civils (els periodistes ho som). No va sortir llavors **George W. Bush** per demanar disculpes per les morts de **Couso** i de l'ucraïnès **Taras Protsiuk**, també càmera de Reuters.

Eren danys col·laterals, un terme que defineix els morts inevitables per aconseguir un suposat objectiu superior.

Desvergonyiment moral

Han passat 12 anys i seguim sense saber res d'aquest suposat objectiu superior ni de les disculpes ni d'una investigació oficial. No la van emprendre els EUA ni tampoc el Govern de **José María Aznar** ni el que el va seguir, el de **José Luis Rodríguez Zapatero**. Per Wikileaks sabem que el Govern socialista va intercanviar cables amb el dels EUA assegurant-li que faria descarrilar la investigació de l'Audiència Nacional mentre que en públic deia el contrari. És un desvergonyiment moral.

Si els EUA reconeguessin una responsabilitat en la mort de **Couso** obririen la possibilitat d'un plet i

Em vaig recordar del càmera al veure el president disculpar-se pels ostatsges morts

¿Va ser un acte fortuït o intencionat? Com que no hi ha investigació pública no ho sabem

Si va ser un assassinat s'ha de castigar; són les regles del joc que diem defensar

d'una indemnització. Però aquest no és l'assumpte central, el problema és que això establiria jurisprudència, obriria vies legals per a milers d'altres causes.

Couso va anar a una guerra i a la guerra succeeixen els accidents, la mala sort; és veritat. El treball de reporter no és més important que el de miner, pescador o paleta. Els nostres morts no són més rellevants encara que tinguem el poder de sublimar-los. Però els accidents s'investiguen i així s'obtenen conclusions, milloren els procediments, es paguen indemnitzacions i s'empatitza amb les víctimes. Res d'això ha succeït en el cas de **Couso**. És un forat negre d'intel·ligència política.

L'Exèrcit dels EUA es mou amb una enorme autonomia de decisió. Un capità, o un sergent en el cas de **Couso**, té la possibilitat de prendre decisions en cas de sentir-se en perill. El sergent **Thomas Gibson** va aduir que al terrat de l'Hotel Palestina hi havia francitadors de l'Exèrcit de **Saddam Hussein**. Cap testimoni ni filmació ho ha corroborat. L'Exèrcit dels EUA que va entrar a Bagdad havia de saber que a l'Hotel Palestina es concentraven la

majoria dels periodistes internacionals, inclosos els nord-americans. No saber-ho seria incompetència extrema, fet perseguible.

No crec que els EUA desapareixin contra el Palestina per espantar la premsa, com s'ha dit, i molt menys per matar **Couso** o castigar Tele 5. Llavors, ¿per què van disparar? ¿Va ser un acte fortuït o intencionat? Com que no existeix una investigació pública no ho sabem.

El senyal de Reuters

Si que sabem que avions dels EUA van atacar aquell mateix matí del 8 d'abril del 2003 la seu d'Al-Jazira a Bagdad, que havia donat les seves coordenades per evitar ser atacada com va succeir a Kabul el 2001. En aquest atac va morir **Tareq Ayyoub**. Va ser un assassinat. La versió més creïble en el cas **Couso** és que el tanc va disparar contra els pisos alts del Palestina per fer callar el senyal de Reuters, que transmetia en directe l'entrada de les tropes dels EUA a Bagdad, en la seva cruïlla del riu Tigris.

El comandament dels EUA va decidir no donar a **Saddam Hussein** l'oportunitat de veure aquest avanç per la CNN o Al-Jazira, que usaven el senyal de Reuters. Darrere hi havia un home, **Taras Protsiuk**, i al pis de sota **José Couso**, que feia la seva feina. Si aquesta versió fos la correcta, no es diferenciaria de l'atac a Al-Jazira: seria un assassinat. I els assassinats es persegueixen i es castiguen. Són les regles del joc que diem defensar. ■

El radar

Joan **Cañete Bayle**

PERIODISTA

Mala premsa

La premsa, el periodisme, els periodistes, tenim mala premsa. Aquesta setmana ho hem vist de forma molt crua: el dia del succeís a l'IES Joan Fuster, hi va haver un moment en què familiars i professors van fer un cordó de seguretat per protegir els alumnes dels periodistes. En la conversa pública a les places de Navas i en les xarxes socials volaven (agres) acusacions generalitzades. Nombrosos lectors ens han escrit amb crítiques a la totalitat del treball dels mitjans i particulars al d'EL PERIÓDICO. La portada de dimarts, que obria l'entrevista al professor de gimnàstica que va aconseguir reduir amb paraules el nen, va desagradar a molts (i també va agradar a molts altres). Una de les crítiques més habituals és que no posava el focus en la víctima, sinó en l'agressor. Quan hi va haver l'accident de Germanwings, les acusacions de sensacionalisme se sustentaven en el fet que la premsa va posar el focus en les víctimes.

La crítica de sensacionalisme és tan vella com el periodisme. La novetat, el que simbolitza aquest cordó de protecció entre els reporters i els companys de l'agressor, és la bretxa oberta entre la premsa i la societat sobre la qual aquesta premsa informa. No hi ha en aquest cordó ni en la conversa pública en places i xarxes distinció entre bona i mala praxi periodística, entre teleporqueria i periodisme de qualitat, entre mitjans digitals o tradicionals: tots els periodistes es consideraven potencialment un perill per als menors, tota informació que parli de les víctimes o de l'agressor o dels sentiments dels seus familiars es considera sensacionalista. Va passar el mateix amb Germanwings: el simple fet d'informar de les víctimes era, es deia, sensacionalisme, no importava com s'informés. ¿Què hauria passat si algun mitjà no hagués parlat de les víctimes i, per tant, hagués limitat la seva cobertura a les rodes de premsa dels governs i de Lufthansa? Potser se l'hauria acusat, amb raó, d'ignorar el dolor de la gent i de donar veu tan sols als poderosos.

Hi ha moltes males praxi periodístiques. I els menors han de ser protegits d'aquestes males praxi. No hi ha res a discutir sobre això. Però més enllà d'això, el problema és de desconfi-

ança. La mateixa que pateixen els polítics («tots són iguals») i en general aquells que són percebuts per la ciutadania com l'establishment (poder econòmic, sindicats...). Igual que la «casta», els mitjans han comès tants errors que s'han guanyat a pols part d'aquesta desconfiança. Alguns d'aquests errors són els mateixos: falta de transparència, treballar d'esquena a la ciutadania, interessos més o menys confessables, desdenyar la funció social, la relació amb el poder polític i econòmic... Altres són propis: el corporativisme mal entès, no saber (o no voler) explicar-se, la torre de marfil autoerigida, no admetre errors...

Cosa que no treu que tota generalització és injusta o que darrere d'algunes de les crítiques el que hi ha no és l'exigència d'un periodisme millor, sinó d'un activisme que quan alguns mitjans el practiquen en l'altre pol ideològic es considera

El rebuig als periodistes al Joan Fuster és símbol d'una bretxa de desconfiança

Els mitjans són considerats en el discurs públic com a part de la casta

grollera propaganda. Com passa en la política, no hi ha conversa sobre el periodisme, sinó dues trinxeres, l'ells (l'establishment) i el nosaltres (els ciutadans). I enmig, desconfiança.

¿És periodisme entrevistar menors protagonistes d'una tragèdia a Lampedusa i no ho és a Barcelona? ¿Són públiques (i per tant publicables) les dades que es bolquen en xarxes socials? ¿És sensacionalisme informar d'una cosa o ho serà segons com se n'informi? «¿Fins on volem i necessitem saber?», es preguntava en aquest diari **Patricia Delgado**, estudiant de periodisme. Són algunes preguntes (n'hi ha més) essencials i lícites en la relació entre premsa i ciutadania, que sens dubte s'ha de replantejar. Però són preguntes que la desconfiança impedeix abordar. I així estem, als dos costats del cordó de seguretat. ≡

E @jcbayle

www.

www.elperiodico.cat/es/temes/radar

La CCMA sol·licita un dictamen sobre la devolució salarial a TV3

► En cas que es declari legalment pertinent, es demanarà una aportació extraordinària al Govern

ACN/DdG | BARCELONA

■ La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) ha sol·licitat un dictamen jurídic al departament de la Presidència de la Generalitat sobre si cal mantenir la reducció del 5% dels sous de la plantilla de TV3 o cal tornar els diners als treballadors, tal com ha passat a Catalunya Ràdio, després de la sentència del Suprem. En el cas que el dictamen consideri la devolució legalment pertinent, la

Corporació sol·licitarà una aportació de capital extraordinària per fer front al pagament. Amb tot, la direcció de l'ens públic reitera que la solució en cap cas no hauria de passar per reduir més en la compra de programes, ja que podria posar en greu perill la competitivitat de TV3.

L'informe jurídic ha d'establir quina ha de ser la posició de la CCMA; és a dir, si cal esperar el pronunciament judicial a la demanda sobre aquesta qüestió presentada davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya pel Comitè d'empresa de TV3 o si hi ha l'obligació legal d'aplicar de forma immediata, com reclama també aquest comitè, la sentència

del mateix tribunal per a Catalunya Ràdio a la resta de treballadors de la corporació. Per si l'informe resol per la segona qüestió, la CCMA ha demanat al Govern una aportació extraordinària que permeti afrontar els pagaments.

D'altra banda, el comitè d'empresa de TV3 va informar ahir que s'ha fet una nova reunió de negociació de conveni en la qual s'ha lliurat a la direcció la plataforma de negociació aprovada en referèndum per la plantilla. Els representants de la plantilla també van anunciar el calendari de mobilitzacions que comença la nit del proper 7 de maig amb una vaga parcial prevista per l'inici de la campanya electoral.

EL OYENTE

LUIS OZ

Soy un infoadicto

Soy un infoadicto, lo confieso. Toda la información me parece poca y, con la revolución de las redes, que han abierto las compuertas de cada persona a océanos sin límites de datos y opiniones, jamás sacio mi sed.

Hoy, por ejemplo, dudo entre la guerra de propaganda de Putin desde hace un año contra Occidente, la represión de Erdogan en Turquía contra cualquier periodista o medio que se atreva a criticarle, los mejores libros escritos sobre campañas electorales y el adiós al *New York Times*, después de 40 años cubriendo los principales conflictos del mundo, de mi admirado John F. Burns.

Cualquiera de estos temas merece no ya los 2.600 caracteres que caben en esta columna, sino una o dos páginas.

Desde los peores años de la Guerra Fría no asistíamos a un despliegue tan intenso de propagandistas rusos dedicados a imponer su versión de la historia.

La OTAN, como organización, no tiene mandato ni medios para responder y los estados miembros ni saben ni quieren hacerlo. La UE cuenta con la segunda maquinaria de propaganda más grande del mundo, tras la estadounidense, pero no tiene director ni partitura, por lo que desafina demasiado.

Desde que Erdogan llegó al Gobierno de Turquía, en 2003, 63 periodistas han sido condenados a un total de 32 años de cárcel y a multas de 128.000 dólares. En los últimos ocho meses, 237 turcos han sido investigados por «insultar al jefe del Estado», sancionable con hasta 4 años de prisión. Ciento cinco de ellos han sido imputados y ocho detenidos.

El 90% de la información de campaña y de viajes de dirigentes me parece basura que no merece ni una línea en un medio de comunicación que se precie, pero desde que Teddy White publicó *The Making of the President 1960* sabemos que hay otras formas de cubrir una campaña.

El problema es que requiere ir más allá de los discursos y casi siempre en contradicción con ellos, y la mayor parte de la información política que se ha hecho en España se basa en declaraciones, en su mayor parte vacías, falsas o inútiles.

Las despedidas suelen ser las ocasiones más propicias para aprender de los grandes profesionales. La charla de John Burns con los lectores del *New York Times* del 3 de abril es una lección magistral sobre periodismo internacional.

Los lectores le preguntaron por su trabajo de corresponsal, sus mejores y peores experiencias desde que se estrenó en Pekín en 1971, la neutralidad, objetividad y justicia en el oficio de informar; Occidente, el mundo, el futuro que nos espera y la forma de evitar lo peor.

LLEIDA 3.0

Èric López i
Ribes
@ericlopeziribes

L'ètica periodística

Quan t'apropes al tanatori a donar el condol a algú que ha perdut un ser estimat i et trobes una càmera de televisió cobrint la tragèdia, esperant com si fossin voltors afamats de carronya, com a periodista i com a persona no puc reprimir el fàstic que em provoquen els qui practiquen aquest sensacionalisme miserable, alhora que m'avergonyeixo de la societat que en consumeix els seus productes. Si canviem el tanatori per un institut, per la sala habilitada a l'aeroport per donar suport a l'entorn de les víctimes d'un accident, o pel lloc de treball, la casa o el barri dels familiars dels protagonistes de la

Cal acabar amb
aquestes pràctiques
que no deixen
descansar en pau
les víctimes

tragèdia, t'adones que alguns mitjans prioritzen aquestes "històries humanes" perquè resulta que el drama, el morbo i la xafarderia és el que ven. Crec que tots plegats hauríem de fer alguna cosa per acabar amb aquestes pràctiques que estan deshumanitzant el periodisme, no deixen descansar en pau les víctimes i generen continguts que no tenen cap tipus d'importància real en el fet noticable. Ja és hora que aquests mitjans tornin a l'ètica professional que els ha de fer respectar que els familiars i amics puguin passar el dol tranquil·lament.

World Press Photo para Carlos Spottorno

EL PAÍS, Madrid

El corto documental *A las puertas de Europa*, del fotógrafo Carlos Spottorno, y con la colaboración del redactor Guillermo Abril, ha recibido el tercer premio World Press Photo, en la categoría multimedia. El vídeo formaba parte de un amplio reportaje de *El País Semanal* sobre el drama de la inmigración en la frontera sur de Europa. El primer premio en esta categoría ha sido para la revista *Time* (un vídeo sobre la violencia policial en Estados Unidos) y el segun-

do para *The New York Times*, que siguió a un conductor de ambulancias en Monrovia, en pleno estallido del ébola.

El corto muestra, en toda su crudeza, el rescate de una patera de 219 inmigrantes en el Mediterráneo. El salvamento lo llevó a cabo una fragata de la Marina italiana, destinada al sur de Lampedusa como parte de la operación Mare Nostrum, del Gobierno italiano. Este dispositivo logró salvar a casi 100.000 inmigrantes en un año. Se desmanteló a finales de 2014 por su elevado coste.

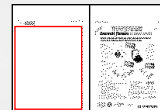

García Márquez, reconegut com a impulsor del periodisme tuitier

BOGOTÀ | EFE/DdG

■ La Fira Internacional del Llibre de Bogotà va recordar ahir la faceta periodística de Gabriel García Márquez com a impulsor de l'estil tuitier de la comunicació durant la seva etapa al capdavant del diari *El Comprimido*, un breu periòdic que va circular entre el 18 i el 23 de setembre de 1951.

«El que avui vostès anomenen Twitter era la notícia per a nosaltres», va assenyalar Guillermo Dávila, cofundador del diari. Dávila va recordar diverses converses que va mantenir amb García Márquez en les quals havien destacat la necessitat d'«economitzar la tinta, les paraules, els adjectius i els superlatius».

La fotoperiodista Lynsey Addario, en su cobertura de la invasión estadounidense de Afganistán. BALAZS GARDI

PUBLICACIÓN JENNIFER LAWRENCE LA INTERPRETARÁ EN LA PANTALLA

LA FOTÓGRAFA DE GUERRA QUE EMOCIONÓ A SPIELBERG

Lynsey Addario, una de las fotoperiodistas más reconocidas del mundo, edita su libro de memorias, que será llevado al cine

ALBERTO ROJAS MADRID

— ¿Cuántas veces se ha preguntado «¿qué coño estoy haciendo aquí?»

— Muchas veces. Casi cada vez que estaba en medio de un tiroteo, tratando de encontrar la manera de hacer fotos y a la vez mantenerme con vida.

— ¿Cuántas veces has sentido que tu vida corría serio peligro?

— En cuatro ocasiones. Primera, cuando fui secuestrada en Gharra, un pueblo en las afueras de Faluya en 2004. Segunda, cuando estuve empotrada con la 173 división aerotransportada en el valle de Korengal, en Afganistán, y sufrimos una emboscada talibán en octubre de 2007. Tercera, después de sobrevivir a un accidente de automóvil mientras cubría la invasión del valle del Swat en Pakistán en 2009, mi conductor se quedó dormido al volante, mientras que conducía

por la carretera entre Peshawar a Islamabad, y golpeamos la mediana a 80 km por hora. Mi conductor murió. Estuve inconsciente durante algún tiempo y alguien me sacó del coche (no me acuerdo, pero me lo dijo un médico que me atendió). Cuarta: en 2011, cuando me capturaron como rehén junto a otros compañeros las fuerzas leales a Gadafi mientras cubría el levantamiento en Libia. Nos ataron, nos vendaron los ojos, nos golpearon y nos torturaron simulando varias veces que nos ejecutaban.

La persona que cuenta esto a EL MUNDO es Lynsey Addario, fotógrafa de la agencia Getty, colaboradora de medios como *Time* o *The New York Times* y autora de *It's what I do (Qué es lo que hago)*, una emocionante autobiografía que en España publicará próximamente Roca Editorial. Lynsey ha pasado los últimos 15 años de sus 41 cubriendo conflictos en todo el mundo. Es una de las reporteras más experimentadas y respetadas de la profesión por su capacidad para llegar donde no llega nadie. Quizá por eso Steven Spielberg ha comprado ya los derechos de su libro y prepara su próxima película sobre su his-

toria con Jennifer Lawrence (*Los juegos del hambre*) en su papel.

Su libro es una travesía emocional en la que su autora lucha por mantener su compromiso con su profesión, a la vez que intenta mantener algún tipo de normalidad vital en su regreso a casa después de retratar lo mejor y lo peor del ser humano. «No creo que sea posible volver como si nada. Creo que uno sufre a expensas de los demás. Durante muchos años yo no he tenido una vida personal. Lo intenté, pero fallé miserablemente en la búsqueda de relaciones saludables, porque la vida de un reportero gráfico que trabaja en zonas de conflicto o en lugares remotos conlleva este tipo de dificultades. Mi motivación por el trabajo hacia que estuviera de viaje unos 280 días al año desde hace casi 10 años consecutivos. He ralentizado un poco desde que tuve a mi hijo Lukas, pero todavía viajo alrededor de dos semanas de cada mes. Es un equilibrio difícil de tratar de lograr».

Lynsey Addario ha cubierto la invasión estadounidense de Afga-

nistán e Irak, la caída de la Libia de Gadafi, la crisis de Darfur o conflictos olvidados como el del Congo o las hambrunas del cuerno de África. Es decir, toda la violencia post 11-S. El estar embarazada de siete meses no la detuvo y siguió fotografiando. Las mujeres en

Jennifer Lawrence encarnará a Lynsey Addario. E. M.

ADDARIO CREE QUE ES «MÁS CAUTELOSA» DESDE SU SECUESTRO EN LIBIA. HA ESTADO EN AFGANISTÁN, IRAK, DARFUR Y CONGO

guerra, ya sean luchadoras o víctimas (a veces son la misma cosa), son el motor de su obra. Chicas en los marines afeitándose las piernas, reinas de la belleza en India, mujeres encerradas en manicomios sórdidos en Afganistán, refugiadas sirias adolescentes casadas a la fuerza...

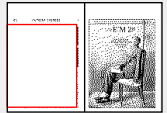
— ¿Me estás preguntando que cómo me las arreglé durante 15 años cubriendo guerras? Después de salir muchos años con hombres que no entendían mi trabajo, finalmente encontré a Paul, que siempre entendió y respetó mi compromiso. Eramos amigos desde hace muchos años, teníamos los dos 30 años. Y supimos que, probablemente, pasaríamos el resto de la vida juntos.

Sus fotografías son ya la memoria del inicio convulso de este siglo XXI. Uno de sus últimos encargos la llevó hasta Irak para documentar la huida de los yazidíes y cristianos de las garras del auto-proclamado Estado Islámico mientras secuestraban a compañeros suyos al otro lado. «Después de que me secuestraran en Libia soy más cautelosa. Nuestro conductor fue asesinado ese día (o eso supongo, porque nunca nadie lo vio con vida después) y nosotros fuimos responsables de su muerte, ya sea directa o indirectamente. He perdido muchos amigos y colegas en los últimos cinco años, y lo que nos pasó en Libia fue una de las muchas experiencias traumáticas que todos experimentamos en nuestra comunidad. Ahora soy consciente de mi vulnerabilidad y mi propia mortalidad. Siento que necesito seguir con vida por mi hijo».

Este periodista conoció a Lynsey Addario en el este del Congo, haciendo fotos de víctimas de violencia sexual. Esas mujeres no se prestan fácilmente a posar ante fotógrafos extranjeros. Su experiencia las vuelve recelosas y permanecen encerradas en el silencio. Lynsey, armada con un don personal para la empatía, no tuvo que hablar demasiado para convencerlas de que no era el enemigo con una cámara. Todas aquellas mujeres se prestaron a ser retratadas.

— ¿Esta existencia errante acaba mereciendo la pena?

— Esta actividad es extremadamente competitiva. Con frecuencia sufres complicaciones financieras, ofrece poca estabilidad personal y requiere una gran capacidad de adaptación en países extranjeros mes tras mes, de sumergirse en nuevas historias. Pero no podía imaginar lo que supondría viajar y conocer a gente increíble de todo el mundo que abren sus existencias para mí. Eso me permite ser el mensajero de sus historias. Cuando más hago este trabajo, más siento que mi vida es un privilegio.

LA ÚLTIMA

FOTOGRAFÍA

DE QUÉ VA. 'La brecha' denuncia «las desigualdades cada vez mayores» que sufre España y «la imposibilidad de los responsables» al respecto.
DÓNDE. Las fotos han sido realizadas en lugares de Madrid y Baleares.
CUÁNDO. El libro se publicó el 26 de marzo.
CUÁNTO. 12 euros.
MÁS INFORMACIÓN. El fotoperiodista José Luis Cuesta tiene un largo recorrido documentando historias de carácter humano 'www.jlcuesta.com'.

1.

2.

3.

4.

DENUNCIA SOCIAL

La desigualdad ilustrada en un libro

Una treintena de fotografías recogidas en 'La brecha' revelan las consecuencias de la crisis en España

LORENA GAMARRA MADRID
José Luis Cuesta es fotoperiodista y autor de las instantáneas que aparecen en *La brecha*, ha visitado muchos países del Tercer Mundo y asegura que en España «hay situaciones que son totalmente parejas». Él las ha ilustrado en este libro y José Manuel González de la Cuesta, escritor de profesión, ha sido el encargado de narrar las historias, pero no las de esas personas, sino situaciones que, como él mismo dice, son «ficticias, pero no dejan de ser reales».

González de la Cuesta quiere dejar claro que el objetivo no era entrevistar a personas en concreto y escribir un libro sobre su problema, sino «hablar de la brecha de desigualdad que se está creando en España, pero creando historias que podían tener o no que ver con la realidad». Aunque reconoce que finalmente muchas de esas historias coincidían con las de verdad.

Cuesta sí ha conocido a los personajes reales y, afortunadamente, «no están solos», asegura. «Estas personas están indignadas y se sienten estafadas, pero llevan su situación con dignidad y no están deprimidas, sino que se

mueven». Según él, hay numerosas asociaciones que les apoyan porque cada vez es más la gente afectada por la crisis, «no son invisibles».

La cámara del fotógrafo ha presenciado situaciones muy duras. Un ejemplo de ello es la imagen de personas buscando comida en la basura, pero asegura que «no se avergüenzan por ello, tienen que buscarse la vida, los que nos tenemos que avergonzar somos nosotros, que lo vemos y no hacemos nada».

Las más de 30 ilustraciones que contiene el libro son un reflejo de las consecuencias de la crisis. Entre ellas se incluyen protestas, desahucios y pobreza, pero también el contraste con la población que parece no verse afectada por la recesión. El fotoperiodista ha documentado a lo largo de su carrera conflictos bélicos e historias humanas, y está convencido de que «cuanto más pobre es la gente, más dignidad tiene». Además, reconoce que le habría gustado «señalar a los responsables con nombres y apellidos», aunque puede que no haga falta: «Hay determinadas personas que si leen el libro y no se dan por aludi-

5.

das es que son bobas», comenta el escritor González de la Cuesta.

El texto critica las políticas que se han llevado a cabo y han permitido llegar a esta situación y que hacen que «los ricos sean más ricos y los pobres más pobres», explican, pero con pobres no se refieren «a los mendigos

que están en la calle», sino a una «situación de pobreza que ha afectado sobre todo a las clases medias».

Este proyecto no ha sido del todo fácil. «En determinados momentos me he sentido bastante mal haciendo el libro porque me ha costado ponerme en la piel de los personajes que estaba describiendo. Te hace bajar a los infiernos de la miseria», admite González de la Cuesta.

La Brecha se publicó en marzo y, según explican sus autores, las primeras reacciones han sido positivas, aunque reconocen que no añaden «nada nuevo»: «Lo que pone en el libro es lo que piensa una gran parte de la sociedad. Lo que hemos hecho nosotros es poner negro sobre blanco ese pensamiento y darle una estructura lingüística que te permite leerlo e ir conectando con las ideas que tenemos todos un poco separadas».

Una vez terminado el trabajo, ambos autores tienen algo claro: «La conclusión que he sacado es que este país está hecho una mierda», opina González de la Cuesta. José Luis tampoco va desencaminado: «Algo tiene que cambiar».

1. Concepción Gil, antes de ser desahuciada.
 2. Un hombre busca comida en la basura.
 3. Una mujer pide limosna en la puerta de una iglesia.
 4. Una persona 'sin techo' duerme en una calle comercial de Madrid.
 5. Una indigente vive debajo de un puente sobre el Manzanares
- FOTOS: J. L. CUESTA

XAVIER BOSCH, periodista i escriptor, publica 'Algú com tu' (Ed. Planeta)

“L'amor és una de les certeses que tenim a la vida, cal aferrar-nos-hi”

EL NÚMERO 1

Quan encara no ha amainat la febre del penúltim llibre que va publicar fa just un any, *Eufòria*, el periodista Xavier Bosch torna a les llibreries amb *Algú com tu*. I ho ha fet amb bon peu, perquè ha estat el número 1 de vendes en la categoria de ficció el passat Sant Jordi. Aquest cop als seus lectors més fidels els ha trencat esquemes. Si fins ara Bosch s'havia centrat en novel·les sobre periodisme d'investigació, protagonitzades per Dani Santana, ara proposa una història sobre la força perdurable de l'amor. Passa a llocs quotidians de París i la viuen Paulina Homs i Jean-Pierre Zanardi. Amb *Algú com tu*, ha aconseguit el Premi Ramon Llull 2015.

Vic

Ivette Ballesteros
Ha canviat el periodisme d'investigació de Dani Santana per una història d'amor. Això ens ha sorprès.

Ha estat així per dos motius bàsics. El primer és perquè necessitava demostrar-me que no era un autor d'un sol personatge, del Dani Santana, que anava investigant i sempre era corruptió, periodisme... I que per tant, no m'havia d'adormir a repetir fórmules de l'estil "ara què investigarà?" i "des de quin mitjà ho farà?". Necessitava demostrar-me que amb el meu catàleg de possibilitats creatives i com a autor hi havia altres facetes.

I el segon?

Per sorprendre el lector. No m'agraden les etiquetes ni que m'atribueixin un color. El negre, el rosa... Necessitava sorprendre.

Ho ha aconseguit, cregui'm. Per què l'amor i no un altre gènere?

Jo crec que és una novel·la sobre la il·lusió a través de la reconstrucció d'una història d'amor. I sí, sí..., és una novel·la d'amor a totes i sense vergonya. És un llibre que dedico als meus pares, que ja no el podran llegir, i a l'hora de dedicar-los-hi havia de ser d'aquest gènere. I a més, havia de passar, en gran part, a París, que era la seva ciutat predilecta. Hi havien

estat moltes vegades. L'últim viatge quan encara hi havia la mare va ser allà... Crec que l'amor, en aquests moments d'incerteses vitals, de crisi econòmica, de canvi de mil·lenni, de desorientació social... És una de les certeses que tenim a la vida, cal aferrar-nos-hi.

De fet, al llibre, l'amor és el motor.

És que és el motor de la vida. Els mitjans de comunicació, com el teu i el meu (es refereix al diari *Ara*), ens passem els dies informant dels problemes, de les coses que no funcionen, denunciant... Que, de fet, és el que hem de fer perquè és la nostra tasca. Però el dia a dia de la gent va per un altre camí i l'amor és la palanca que mou el món, que mou les nostres vides. Tothom aspiraria a viure una història d'amor com la que viuen la Paulina i el Jean-Pierre. Tots aspirem a ser imprescindibles o molt importants per una altra persona, per algú com tu.

També tracta de la fidelitat i la infidelitat. En aquest sentit, com a lector, fa que et posis en la pell dels protagonistes i pensis com actaries si fossis ells.

Celebro que sigui així. La infidelitat no és que sigui necessària, és que és el pa nostre de cada dia. Qui no ha tingut una història amb una persona tenint parella? El percentatge és altíssim, així

ho diuen les enquestes, on a més a més la gent menteix. Després la qüestió està en com t'ho prens. Si només és un cap de setmana, si és un *kit-kat*, un parèntesi...

Per ells dos és més que això.

A ells els marca la vida d'una manera definitiva. La força perdurable de l'amor, com diu el subtítol del llibre. El Jean-Pierre hi ha un moment en què té força peniques perquè li diu a la Paulina que "la infidelitat és tornar la fidelitat en un mateix". Això ho diu el personatge... No ho diu l'autor.

Quant hi ha de l'autor en els personatges?

Molt més del que sembla. Sempre s'havia dit que el meu *alter ego* era el Dani Santana, perquè és periodista, investiga... Jo tinc bastant a veure amb el Jean-Pierre en el sentit que estic molt pendent de la cultura. La música clàssica, per exemple, ha estat molt important en la meua vida. M'ha salvat, m'ha rescatat... En la mesura que puc sóc un petit col·

leccionista de l'art modern. Ell té una galeria d'art. Igual que jo, creu que una llibreria és el millor lloc del món. Obrís per on obrís un llibre, i descobreix nous mons, coneixes noves vides i et dona sentit a la teva.

A la història també hi apareix Gina, la filla de Paulina. Igual que li va passar a vostè, va perdre la mare de molt jove.

La Gina busca la seva mare, que va morir quan ella tenia 9 anys, i a mi em va passar quan en tenia 19. És molt diferent, perquè a mi em va deixar fet, dret i educat, però això sí, tens 48 anys i penses que has passat la meitat de la teua vida sense la mare. Necessites recordar quina veu tenia, què la feia riure, què li agradava menjar, vols saber records amb el pare, amb el meu germà, amb mi... I això amb el temps es va esvaint i és fatal. La Gina necessita reconstruir aquest trencaclosques de mil peces per saber qui era la seva mare i segurament per saber qui és ella. En aquest sentit m'assemblo a la Gina.

Li ha estat complicat escriure sobre sentiments?

És la novel·la més difícil d'escriure de les que he fet perquè no estem acostumats a descriure els sentiments. Quan vas al metge i has de d'explicar com et trobes per dins has de fer un esforç. El sexe és fàcil d'explicar. Sí que

hi ha un moment de gust i de plaer que pots descriure amb més o menys facilitat però la resta d'accions, el despul·lar-se, el tocar-se... Les accions costen poc de descriure, els sentiments costen molt.

El llibre es remunta a l'any 1981. Creu que si la història hagués passat el 2015 el desenllaç seria el mateix?

Aquest paral·lelisme hi és però no a mode de crítica. Els tres dies de la Gina a Salou amb el conductor d'autobús anglès podrien ser també els cinc dies de la seva mare a París amb el Jean-Pierre i ho han viscut de maneres diferents. No he volgut denunciar les maneres de fer dels joves d'ara i els joves del 81, però sí que he volgut fer el contrast de la manera d'entendre l'amor de la filla amb la de la mare.

Esperava la bona rebuda que ha tingut la novel·la?

Guanyes el Premi Ramon Llull i saps que automàticament la difusió serà molt bèstia, però les reaccions que m'arriben, sobretot de dones, són de lectures molt emocionades. Veus que a una noia de 20 anys, a una dona de 40 i una senyora de 60, a totes tres els ha agradat molt el llibre, però l'han interpretat de manera diferent.

I a partir d'ara...

Tinc coses en ment però res escrit. Això sí, el Dani Santana seguirà descansant.

PRESENTACIÓ A VIC

El periodista Xavier Bosch va visitar la capital osonenca amb motiu de les entrevistes que li va fer EL 9 TV i EL 9 NOU per presentar l'última novel·la que ha publicat.

HAGAI LEVI Guionista y cocreador de la serie 'The Affair'

“La televisión comercial te da la receta perfecta para fracasar”

BERTA FERRERO
Madrid

Hagai Levi sentó a la audiencia frente a un psicoanalista en *In Treatment* (“En terapia”) y triunfó. Después, adentró al espectador en un conflicto humano concreto, la infidelidad, y tocó el cielo de la fama. El cocreador de *The Affair*, la ficción que dio la campanada en los pasados Globos de Oro al llevarse el galardón a la mejor serie dramática, disfruta con historias cercanas, las que le pasan a la gente normal. “Lo que diferencia a esta serie de las demás es que no trata de grandes intrigas ni mentiras. Es algo que le puede pasar a cualquiera, gente que no es mala, pero que les sucede algo que les sobrepasa”, explica el israelí en una entrevista durante su visita a Madrid, donde impartió una clase magistral organizada por el sindicato de guionistas ALMA.

Reconoce tener una especie de “obsesión con los problemas morales”. Por eso le gustó la idea de poner a personas corrientes frente a un psicólogo para que contaran sus miserias “desde la verdad”. Por eso también, desde esa verdad, decidió contar después la historia de una infidelidad desde dos puntos de vista. *The Affair*, que en España se puede ver en Movistar Series, narra cómo dos personas casadas, con vidas estables, que “no son manipuladoras, ni mentirosas”, se encuentran y no pueden frenar una atracción que les une, que les hace sufrir, dudar, dar pasos hacia adelante y hacia atrás, “justo lo que hace la gente normal”. Y, para rizar más el rizo, se ven envueltos sin pretenderlo en una investigación policial.

La novedad principal de la serie radica en el formato que Levi y su compañera Sarah Treem eligieron para explicar la historia, huyendo del relato lineal y con-

Hagai Levi, durante su reciente visita a Madrid. / ÁLVARO GARCÍA

En la segunda temporada, la historia va a ser “más oscura”

tando los mismos hechos dos veces, con los matices que cada uno de los adúlteros guarda en su memoria. “Cada uno lo vive de una manera, y eso me parece muy interesante, porque si conoces lo que recuerda cada uno te acercas más a la verdad”, indica.

A Levi no le gusta hablar sobre las claves de su éxito porque en realidad no lo sabe. “No veo mucha televisión. No veo más series. Solo quiero contar historias”, explica. Piensa, eso sí, que “el toque europeo” que emana de *The Affair* influyó en las buenas críticas que tuvo entre los periodistas extranjeros que votaron en los Globos de Oro. Eso, y

que el canal estadounidense Showtime confiara en él y le diera la libertad necesaria “para pensar algo inteligente”. “El secreto está en la televisión por cable, que es la que verdaderamente está viviendo la edad dorada de las series. Nunca trabajaría para una televisión comercial, donde te dan las instrucciones de lo que tienes que hacer y buscan un público muy amplio. Y esa es la receta perfecta para que un proyecto fracase”.

Pero *The Affair* no fracasó, sino todo lo contrario, y Levi sabe que en parte fue gracias al casting que tanto le costó conseguir. “A Dominic [West] lo teníamos claro desde el principio para el papel principal, pero él lo rechazó. Nos quedamos destrozados, porque para nosotros era él y solo él. Tiempo después aceptó y ya respiramos tranquilos”, cuenta sobre el actor, conocido sobre todo por su papel de McNulty en *The Wire*. “Sin embargo, encon-

trarla a ella fue realmente complicado. Probamos con muchas actrices conocidas, pero ninguna nos encajaba. Y de repente vimos a Ruth [Wilson] en *The Lone Ranger* y nos lanzamos a la piscina. Nosotros y ella. Y no pudo salir mejor”, sonríe Levi, consciente de que el Globo de Oro que ganó la actriz por su papel en la serie ratifica sus palabras.

Exigente y minucioso con sus trabajos, el guionista israelí confirma que la segunda temporada, que asomará por la pequeña pantalla el próximo octubre, tendrá algunos retoques obligados en la trama. “Evidentemente, tienen que cambiar cosas. La historia va a ser más oscura, y estará contada desde más puntos de vista. Además, me interesa saber qué pasa después de la infidelidad entre esas dos personas. Porque primero llega el enamoramiento, después el amor y más tarde la relación de pareja. Hay mucho que explorar ahí”.

La mirada incòmoda

RAFAEL SANZ LOBATO (1932-2015)

Fotògraf

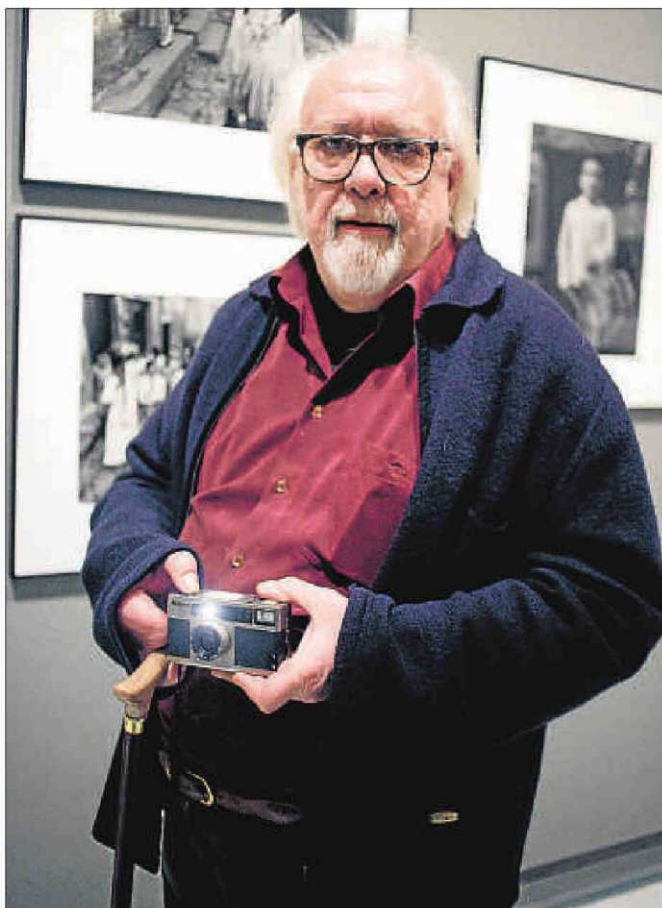
La càmera carregada i a recórrer Espanya. Sóc fotògraf de cap de setmana”, assegurava fa uns mesos Rafael Sanz Lobato, premi Nacional de Fotografia el 2011, fill i nét de ferroviaris. Nascut a Sevilla l'agost del 1932, ha mort a Madrid de càncer de pulmó potser perquè, com revela el seu primogènit, Rafael, “sempre va ser un fumador empedreït”.

El reconeixement li va arribar a Sanz Lobato massa tard. Fins als 45 anys no va considerar que la fotografia fos l'expressió artística que mereixia tota la seva atenció, encara que ja als 22 tenia la seva pròpia càmera i havia descobert, de manera autodidacta, els secrets del revelatge i la positivació. Els seus primers passos en la publicitat i la fotografia per encàrrec van anar deixant espai a una tasca més creativa, que el va portar a col·laborar amb representants de les noves generacions com Alberto García-Alix o Chema Conesa.

Criat al Madrid de la postguerra, va ser la contemplació d'aquelles masses de nens plens de pedaçs i amb els cabells rapat, “o del xarlatà que pujava a sobre d'una caixa al carrer duc d'Alba”, segons va comentar ell mateix, el que li va despertar l'interès per l'antropologia, que posteriorment va immortalitzar en les seves brillants sèries documentals.

A *Rapa das Bestas* (Pontevedra, 1970-1975), *Bercianos de Aliste* (Zamora, 1971), *La Caballada de Atienza* (Guadalajara, 1970) o *Auto Sacramental de Camuñas* (Toledo, 1969), són algunes de les sèries de Sanz Lobato que destaquen pel seu gran valor documental i antropològic. Cristina García Rodero ha recordat que la idea de realitzar la seva coneguda feina fotogràfica sobre Espanya va partir de la visió de la sèrie sobre els *Bercianos de Aliste*. “L'hi vaig dir i sempre m'ho va agrair. Se n'ha anat un extraordinari fotògraf”, comenta García Rodero.

Sanz Lobato considerava que “la funció del fotògraf en la societat té molt a veure amb la memòria històrica dels po-

RAÚL CARO / EFE

bles”. Antifranquista i republicà fins al dia de la seva mort, el fotògraf sevillà va expressar que li hauria agradat haver tingut més temps per fer totes les fotografies que tenia al cap, però “la vida és tan curta que t'impedeix ser en tots els llocs que hauries volgut”.

L'obra de Sanz Lobato aporta la prova, sempre molesta, que l'Espanya negra dels anys del franquisme ha existit. Va ser testimoni incòmode del que ningú no volia veure, ni mirar. Paco Gómez, un altre gran fotògraf, recordava que “qualsevol que tingui ulls pot comprovar que les fotografies que va fer durant els anys seixanta i setanta, als pobles més oblidats d'Espanya, són a l'altar major de la fotografia”.

Sanz Lobato es considerava a si mateix com “un clàssic”. Li agradaven els enquadraments molt precisos i la bellesa de la composició. Per fer fotografia “no s'hi val qualsevol cosa, com

passa en la foto conceptual actual. Jo tinc la fotografia al cap i, si no l'aconsegueixo, no paro”, assegurava.

Era també un mestre del laboratori, on buscava la còpia perfecta. Una obsessió que va anar millorant a mesura que anava perdent la vista. “Els pocs que hem tingut la possibilitat de positivats els propis negatius coneixem la dificultat que comporta aquesta execució per les subtils que contenen i la facilitat amb què es pot fracassar en el copiat”, assenyala Gómez.

José Ignacio Wert, ministre de Cultura, va lamentar la pèrdua de l'artista sevillà que “va saber captar amb la seva càmera el caràcter dels diferents pobles d'Espanya, reflectint magistralment la diversitat cultural del nostre país. Ha marxat un fotògraf irrepitible, amb una producció documental excepcional”.

ADOLFO S. RUIZ

EL ACENTO

Tics antidemocráticos

Las alarmas saltaron hace días cuando se conoció que los tres principales partidos de Portugal habían alcanzado un acuerdo para exigir a los medios de comunicación —públicos y privados— un plan de cobertura electoral de las legislativas de otoño. Nadie dudaba de que esa idea, vertida en un proyecto de ley, era un ataque al corazón de las libertades. Implicaba lisa y llanamente recuperar la censura previa, una práctica que parecía erradicada en los países democráticos. Una ofensiva de este calibre para amordazar la libertad de prensa, el derecho a la información y la independencia de los medios nos retrotraía a otros tiempos. Y era aún más triste que se planteara justo cuando se conmemoraban los 41 años de la *revolución de los claveles*.

El texto pactado por socialistas, socialdemócratas y liberales era delirante: periódicos, radios, televisiones y sitios web

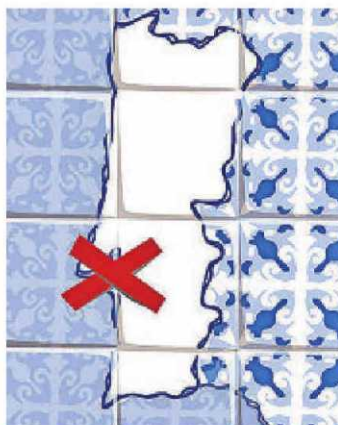
estarían obligados a comunicar previamente las noticias, reportajes, entrevistas o debates de contenido electoral. Además, un periodista no podría criticar siempre al mismo partido, medida que llevaría a más de un tertuliano al exilio.

Todo el proceso lo controlaría una comisión integrada por los partidos (es decir, comisarios políticos) y a los infractores se les podrían aplicar multas de hasta 50.000 euros. Los autores de tan aberrante despropósito mantenían que el objetivo era asegurar que se respeta la

proporcionalidad del Parlamento. Es, por cierto, la misma excusa que se ha implantado en las televisiones públicas españolas, obligadas a usar el cronómetro para que la duración de las noticias se acomode al número de diputados o concejales. Esta forma de entender la información rompe con cualquier criterio profesional y burocratiza el trabajo de los periodistas.

Como no podía ser de otra manera, los medios portugueses no han tardado en condenar el proyecto. Todos a una han dicho

que si prospera, lo boicotearían. Ante el gigantesco escándalo desatado, los partidos se han apresurado a dar marcha atrás. Dicen que nada de lo anterior era una propuesta formalizada y se lavan las manos. En el agua quedan restos de disimulados tics antidemocráticos.

MARCOS BALFAGÓN

Denuncien agressions a reporters per part de militars de l'exèrcit d'Israel

► L'Associació de Premsa Estrangera assegura que no es tracta d'un cas aïllat i demana més protecció

EFE | JERUSALEM

■ L'Associació de la Premsa Estrangera (FPA, en anglès) a Israel i Palestina va denunciar ahir el comportament de soldats de l'exèrcit israelià que van obstaculitzar i agredir fotògrafs en l'exercici de la seva professió.

«L'Associació de la Premsa Estrangera condemna enèrgicament el comportament abusiu de les forces de seguretat israelianes cap a fotògrafs que cobrien les protestes setmanals de Nabi Saleh (localitat situada a la part ocupada de Cisjordània) divendres passat», va criticar l'organització en un comunicat. En el text es descriu com durant els enfrontaments amb els militars, aquests «van empènyer, insultar i copejar» els fotògrafs que es trobaven a la zona.

Segons un vídeo gravat per un grup de periodistes i activistes al

que fa referència l'associació, és possible veure com un soldat llança una pedra a un fotògraf de l'agència internacional AFP, per després perseguir-lo i tirar-lo violentament a terra «sense cap signe de provocació», acusa l'organització.

«Desafortunadament, aquesta no és la primera vegada que els nostres membres han estat objecte d'aquest comportament. Encara que l'Exèrcit ha manifestat el seu compromís amb la protecció de la llibertat de premsa, amb massa freqüència aquestes paraules no es corresponen amb els fets i les recerques simplement desapareixen sense cap troballa», prossegueix la nota. Per aquest motiu, la FPA «insta l'exèrcit a realitzar una investigació adequada i exhaustiva, anunciar els resultats de manera pública i oportuna, i tractar als autors d'atacs no provocats».

Per la seva banda, fonts castrenses es van defensar ahir assegurant que l'exèrcit «fa tot el possible per garantir la llibertat de premsa però no permetrà violacions de la llei o de la premsa que danyin a les seves forces».

L'APUNT

Incert suport públic a l'audiovisual

Bernat Salvà

Fa quatre anys, Cultura de la Generalitat va presentar *Pa negre*, *Herois*, *Bruc* i *Eva* com a exemple d'una nova política d'ajuts: films de qualitat, amb pressupost alt i vocació d'arribar a públics amplis. Eren el resultat d'uns *superajuts* creats el 2008, per promoure cinema en versió original catalana, a través d'un fons especial de l'ICIC i TVC. Què en queda de tot allò? Ben poca co-

sa. Dimecres passat, una cinquantena de productors audiovisuals de la federació PROA visualitzaven en una foto i un manifest la seva desesperació per un altre pas enrere, aquest cop de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. No hi pot haver *Incerta glòria* (ni més *Eva*, *Bruc* o *Herois*) sense un suport decidit i generós de les administracions i la televisió pública.

«Crea Cultura» celebró el Día Mundial de la Propiedad Intelectual

B. A.

MADRID- El movimiento impulsado por Atresmedia, cuyo objetivo es defender y valorar la Propiedad Intelectual, llevó a cabo ayer una triple acción con motivo del Día Mundial. La primera de ellas, un taller de creatividad para niños llamado «Crea tu Quijote con Minecraft», que se llevó a cabo en IFEMA. Los más pequeños disfrutaron con esta actividad realizando construcciones en tres dimensiones y explorando el entorno de la novela de Cervantes a través del mítico videojuego.

El pasado sábado Atresmedia Televisión lanzó en todos sus canales un spot como campaña de sensibilización sobre la propiedad intelectual. Los reconocimientos no se han hecho esperar y el anuncio de Crea Cultura ha sido galardonado con la Medalla de Oro en la categoría de responsabilidad social corporativa en la 5ª edición de los Festivales de Cine y Televisión de Nueva York.

Paralelamente, el grupo trabaja en un estudio sobre propiedad intelectual, cuyo análisis incluye grupos de opinión y encuestas entre la población, para tratar de comprender cómo vive la sociedad el cambio al mundo de la cultura digital. En el blog de Crea Cultura (www.blogcreacultura.com) se pueden consultar artículos de expertos relacionados con la propiedad intelectual con la firma de escritores, periodistas, cineasta y abogados.

Èxit de la presentació del dossier de l'ARA sobre Terrassa

Un centenar de persones van assistir ahir al Centre Cultural de Terrassa a la presentació del dossier de l'ARA dedicat a la ciutat per a les eleccions municipals. A l'acte hi van participar el subdirector del diari David Miró, l'articulista Empar Moliner, el periodista de TV3 Xavi Coral i el direc-

tor del Museu de Terrassa, Domènec Ferran. Moliner, que firma el reportatge que obre el dossier, va explicar que havia quedat impressionada amb la feina de la gent que treballa a la Biblioteca de Ca n'Anglada. "Ara he de convèncer els meus amics perquè vinguin a Terrassa", va concloure.

ASOCIACIÓN DE PRENSA

Agresiones de soldados israelíes a fotógrafos

■ La Asociación de la Prensa Extranjera (FPA, en inglés) en Israel y Palestina denunció el comportamiento de soldados del Ejército israelí que obstaculizaron y agredieron a fotógrafos en el ejercicio de su profesión.

«La Asociación de la Prensa Extranjera condena enérgicamente el comportamiento abusivo de las fuerzas de seguridad israelíes hacia fotógrafos que cubrían las protestas semanales de Nabi Saleh (localidad situada en Cisjordania ocupada) el pasado viernes», criticó la organización en un comunicado. En éste se afirma que militares «empujaron, maldijeron y golpearon» a los fotógrafos.

ONLINE

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

acceso

INTELLIGENCE TO SHINE

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
25/04/15	El Consell de la Informació reprueba al alcalde de Sant Vicenç de Montalt / La Vanguardia	54	1
25/04/15	Una taula rodona debatrà la relació entre la religió i la llibertat d'expressió / Diari de Girona	55	1
27/04/15	Picas, Wangchen i Wagensberg, protagonistes de la 2a edició de Pessics de Vida / ManresaInfo.cat	56	1
27/04/15	L'Hospitalet - ERC INSTAA LES FORMACIONS POLÍTIQUES DE LHOSPITALET A FER UN GRAN ACORD PER EVITAR ELS BLOCS ELECTORALS, TAL COM DEMANA EL COL·LEGI DE PERIODISTES » / Presspeople	57	1
27/04/15	Wagensberg obre dimecres el segon cicle "Pessics de vida" al Casino / Regio7	58	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
26/04/15	Vídeo: Contesta en basc, els periodistes es queixen i abandona la sala de premsa / NacioDigital.cat	60	1
26/04/15	Carranza: «Verdaguer feia periodisme modern, de lluita contra els poderosos» / Vadevi.cat	61	2
27/04/15	ACPETUR premia la trajectòria de Pepa Fernández / Comunicació 21	63	1
27/04/15	La redacció de BTV també diu #NoalsBlocs / Comunicació Pública	64	1
27/04/15	Mort a la prestigiosa revista Science / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	65	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

El Consell de la Informació reprueba al alcalde de Sant Vicenç de Montalt

Sábado, 25 de abril de 2015

El partido 9SV hace pública una resolución en la que acusa a Miquel Àngel Martínez de difundir conjeturas y rumores en un medio público Sant Vicenç de Montalt. (Redacción).- El Consell de la Informació de Catalunya (CIC) ha resuelto el expediente sobre la denuncia del grupo municipal Nou Sant Vicenç (9SV) ante la negativa del alcalde de Sant Vicenç de Montalt (Maresme), Miquel Àngel Martínez (CiU) también concejal de Comunicación, de rectificar la acusación sobre la oposición de verter falsas acusaciones contra el gobierno municipal en un artículo publicado en el boletín y la web municipal. El CIC considera que Martínez vulnera el código deontológico del Colegio de Periodistas en el artículo publicado en el boletín InfoMontal y en la web municipal donde acusa a 9SV de acusar al gobierno falsamente y de facilitar a la prensa información sesgada e incorrecta. El expediente de la entidad que vela por el cumplimiento de la ética periodística concluye que la noticia editada por los servicios municipales difunde conjeturas y rumores () que pueden provocar daño o descrédito al grupo político afectado. El consell recuerda que los organismos de información públicos deben realizar una misión de servicio público y pluralismo político, social y cultural, así como informar de manera veraz y transparente, lo que a criterio de 9SV no ha sucedido ya que el alcalde ha utilizado los medios municipales para atacar una opción política, lo que ética y políticamente es reprochable.

Una taula rodona debatrà la relació entre la religió i la llibertat d'expressió

Sábado, 25 de abril de 2015

El periodista Marc Marginedas. **btv GIRONA | DDG Quina és la posició del periodista a l'hora d'informar sobre temes religiosos? S'ha de limitar la llibertat d'expressió, quan es tracten aquestes qüestions? Fins a quin punt l'extremisme islàmic està aconseguint coartar la llibertat d'expressió? Aquestes són algunes de les preguntes que intentarà respondre la taula rodona Religió, informació i llibertat d'expressió: drets i límits, que se celebrarà a l'auditori Irla de la Generalitat el proper dimarts, 28 d'abril, a partir de dos quarts de set de la tarda. L'acte, que és gratuït i obert a tot el públic, comptarà amb les intervencions del periodista d'El Periódico Marc Marginedas, que va ser segrestat per membres de l'Estat mentre treballava a Síria; Francesc Xavier Marín, membre del Consell Assessor de la Diversitat Religiosa de la Generalitat i professor de la Universitat Ramon Llull; i l'humorista gràfic Jaume Capdevila, KAP, que treballa per La Vanguardia i Mundo Deportivo, entre altres. L'organització va a càrrec de la demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes i la direcció general d'Afers Religiosos. La taula rodona servirà per complementar el curs sobre diversitat religiosa que Afers Religiosos va oferir la setmana passada per a una vintena de periodistes gironins. Els assistents van poder conèixer, de la mà de Joan Gómez, quina és la realitat religiosa a Catalunya, i els que van voler també van poder visitar una església evangèlica de Girona. [Compartir a Twitter](#) [Compartir a](#)**

Picas, Wangchen i Wagensberg, protagonistes de la 2a edició de Pessics de Vida

Lunes, 27 de abril de 2015

Núria Picas serà entrevistada per Xavier Prunés. Foto: Kosta Trail L'Ajuntament de Manresa i la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes organitzen conjuntament el cicle "Pessics de vida", un espai de conversa amb personalitats destacades del país. Aquest segon trimestre de l'any comença aquest dimecres 29 d'abril amb l'entrevista de la periodista de TV3, Rosa Maria Cornet, al físic Jorge Wagensberg. Posteriorment, el dimecres 27 de maig el lama i fundador de la Casa del Tibet de Barcelona, Thubten Wangchen, parlarà amb el teòleg i antropòleg Xavier Melloni. Per acabar aquesta edició del cicle, Núria Picas serà entrevistada per Xavier Prunés, cap d'Esports de Regió7. Tots ells mantindran una conversa íntima sobre la seva trajectòria personal i professional que tindrà lloc a la sala d'actes del Centre Cultural el Casino a les vuit del vespre.

Jorge Wagensberg És físic, escriptor, museòleg i professor de la Universitat de Barcelona. Va fundar la sèrie Metatemas sobre el pensament científic el 1983 (Tusquets editores) i també ha dirigit el CosmoCaixa (1991-2013). Ha publicat treballs d'investigació de física, matemàtiques, filosofia, biologia i museologia i ha projectat museus arreu del món. Ara treballa en el projecte d'obrir un Hermitage a Barcelona i acaba de publicar "Alguns anys després" (Ara Llibres). Després de l'acte el convidat participarà en un sopar-tertúlia a l'Espai Rubiralta.

Thubten Wangchen Va néixer el 1954 al poble de Kirong, al Tibet. Quan tenia cinc anys, la invasió de l'exèrcit xinès va obligar la seva família a exiliar-se al Nepal. Va sobreviure mendicant. Més tard, va poder estudiar la seva cultura i als 16 anys, va ingressar al monestir del Dalai Lama i es va ordenar monjo. El 1994 va fundar la Casa del Tibet de Barcelona per preservar la identitat tibetana i promoure l'intercanvi entre Orient i Occident.

Núria Picas És atleta professional de curses de muntanya gràcies als seus pares i a Montserrat, que la van veure néixer i créixer com a esportista. És bombera des del 2007 i viu i treballa a Berga. El 2012 es va proclamar Campiona de la Copa del Món d'Ultra trails i el 2014 de l'Ultra Trail World Tour. No li agrada parlar de límits, però té clar que el seu límit arribarà quan deixi de gaudir.

El candidat del PP a l'alcaldia de Barcelona considera que el fet que la majoria del 50% de veïns del barri són musulmans podria "esquerdar la cohesió social" El dirigent de Podem diu que si el PP veu amb bons ulls C's és que Rivera no representa el canvi L'acte reivindicatiu s'ha celebrat aquest migdia al passeig Lluís Companys de Barcelona

L'Hospitalet - ERC INSTA A LES FORMACIONS POLÍTIQUES DE LHOSPITALET A FER UN GRAN ACORD PER EVITAR ELS BLOCS ELECTORALS, TAL COM DEMANA EL COL·LEGI DE PERIODISTES »

Lunes, 27 de abril de 2015

Esquerra Republicana de l'Hospitalet se suma a la petició del Col·legi de Periodistes de Catalunya, que ha demanat als ajuntaments que s'oposin als blocs electorals als mitjans de comunicació davant de la campanya de les eleccions municipals del 24 de maig. La formació republicana ha demanat a les diferents forces polítiques de la ciutat i especialment al govern municipal PSC-ICV que s'oposin als blocs electorals, ja que vulneren els drets dels ciutadans a ser informats lliurement i sense imposicions polítiques. ERC LHospitalet coincideix amb el Col·legi de Periodistes que la informació electoral ha d'estar vinculada a l'actualitat, i a vetllar per la pluralitat, la qualitat, el rigor i la imparcialitat. En aquest sentit Antoni Garcia, candidat d'ERC a l'alcaldia de l'Hospitalet, ha instat a les diferents forces polítiques que es presenten a les eleccions a fer un acord per no aplicar els blocs electorals en els mitjans de comunicació locals tal i com han realitzat altres municipis, ja que la Junta Electoral Central permet evitar els blocs si hi ha acord entre les formacions polítiques.

Wagensberg obre dimecres el segon cicle "Pessics de vida" al Casino

Lunes, 27 de abril de 2015

La segona edició del cicle "Pessics de Vida", un espai de conversa amb personalitats destacades del país que organitza l'Ajuntament de Manresa i la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya, comença dimecres amb l'entrevista de la periodista de TV3 Rosa Maria Cornet al físic Jorge Wagensberg. El dimecres 27 de maig el lama i fundador de la Casa del Tibet de Barcelona, Thubten Wangchen, parlarà amb el teòleg i antropòleg Xavier Melloni. I per acabar aquesta edició del cicle, el 18 de juny, la manresana Núria Picas -aquests dies a l'Himàlaia, en territori nepalès i protagonista inesperada del terratrèmol que ha sacsejat la zona- serà entrevistada per Xavier Prunés, cap d'Esports de Regió7. Les converses tindran lloc a la sala d'actes del Centre Cultural el Casino, a les 8 del vespre.

Periodisme i Mitjans de comunicació

Vídeo: Contesta en basc, els periodistes es queixen i abandona la sala de premsa

Domingo, 26 de abril de 2015

Un estudi realitzat pel director del "Davos gallec" dona per bones les xifres de l'espoli fiscal: 15.000 milions d'euros surten cada any de Catalunya i no hi tornen Entitats, sindicats i partits polítics de l'oposició donen suport a la marxa, sota el lema 'Recuperem el país, salvem les persones' [embedded content] L'entrenador de l'Eibar, Gaizka Garitano, ha abandonat aquesta tarda la sala de premsa de l'estadi dels Jocs del Mediterrani, on aquesta tarda l'equip de l'Almeria ha superat per 2 gols a 0 l'Eibar. El basc estava responent la primera pregunta d'un periodista en el seu idioma quan els periodistes locals han començat a queixar-se. El pitjor ha arribat en la segona pregunta que, també en basc, ha encès encara més els ànims dels periodistes andalusos. Després de les queixes i, tot i que el cap de premsa de l'Almeria ha intentat explicar-los que el funcionament és sempre el mateix -ja sigui contra el Barça o altres equips- i que ho trobava una falta de respecte, l'entrenador ha optat per aixecar-se i abandonar la sala.

Carranza: «Verdagner feia periodisme modern, de lluita contra els poderosos»

Domingo, 26 de abril de 2015

El líder d'ERC assegura que la República Catalana ha de servir per "guanyar drets i no per perdre'n" Andreu Carranza, amb la novel·la 'El poeta del poble', guanyador enguany del premi Josep Pla. Andreu Carranza, conserge a l'institut de Flix (Ribera d'Ebre), guitarrista del grup de rumba catalana Lo Gitano Blanc i col·laborador d' Aguita.cat , és el guanyador del Premi Josep Pla per 'El poeta del poble', biografia novel·lada de mossèn Cinto Verdagner. -Fins a quin punt Verdagner sha convertit en el seu alter ego? -Molt, i parlo clara, però també del procés de laboració del llibre, perquè jo, per desenvolupar un personatge, faig com un actor, l'interioritzo i arriba un punt que m'hi identifico contínuament i m'hi poso a la pell d'una manera total, brutal. -Com és que la seva àvia i la seva mare li recitaven de memòria Verdagner de petit? -Bé, jo pertanyo a una família de procedència molt cristiana, amb una influència molt religiosa que si de petit no hagués mamat, possiblement mai m'hauria atrevit a endinsar-me en aquest repte. A més, jo sóc el segon fill, que antigament estava destinat a consagrar-se a la vida eclesiàstica, vaig ser fins als 15 anys escolà. L'autor, signant un dels exemplars de la seua novel·la. -Detectem certes connexions de partida que segurament l'ajuden a endinsar-se en el personatge. De fet, en una de les presentacions del llibre, Xavier Vega va afirmar que aquest procés de posar-se en la pell de Verdagner és tan intens que al final, Verdagner, d'alguna manera, és vostè. -Sí, efectivament, Xavier Vega diu que a les últimes 200 pàgines Verdagner sóc jo, i possiblement és així. Jo empatitzo molt amb Verdagner, xalo posant-me dins d'un personatge tan intens i fascinant, i la novel·la és un periple vital biogràfic, però precisament pel fet de ser una novel·la i no un assaig o una biografia, hi ha molta salsa meua. Clar, sense travessar els límits de la versemblança, per tal que el personatge sigui creïble. -Amb l'emoció personal i la imaginació que posa a les coses, de ben segur que s'ha hagut de reprimir en alguna ocasió per no traspasar els límits de versemblança. Hi ha hagut moments en què s'ha hagut de dir: 'Ep, per aquí no'? -Sí, sobretot en aspectes sexuals m'he hagut de reprimir perquè mentalment ja el cap anava llençat en alguns moments de la novel·la. -Però vostè posaria la mà al foc sobre que Verdagner va mantenir el vot de castedat malgrat que era un home sensible i sensual i malgrat les seves grans contradiccions internes? -No la posaria, però des del punt de vista que era molt fanàtic de la religió, ho dubto. I consti que ell era molt guapo físicament, la planta, els ulls blaus, i a més era un artista, tenia molta personalitat, era un fabulador. -La seva gran lluita interior, entre altres, era més aviat entre la lira i el calze no? -Clar, ell vivia amb la contradicció de ser capellà i tota la passió per la poesia, tenia una pulsio poètica molt intensa i a la vegada l'educació religiosa fanàtica que li venia de la mare, i ho volia fer compatible. Pensava que estava guiat per la providència, és un romàntic que creu que la vida és un poema. Però té moltes contradiccions, la seva vida nestà farcida. -Al final, què hi podem trobar de l'interior de Carranza a 'El poeta del poble'? -El que comparteixo amb ell seria aquesta gran passió pel poble, per allò popular, per les llegendes, per l'escriptura. Ell sempre estava a

Audiencia: 1.048**Ranking:** 4**VPE:** 2**Página:** 2**Tipología:** online

la lluna de València, així com jo de tant en tant he de baixar per fer bullir lolla, ell vivia al seu món de contradiccions, sense saber gestionar massa les coses del món, era un ingenu i també un rumbero. -Entre la sardana i la rumba mossèn Verdaguer escolliria la rumba? -Diguem que una sardana rumbera. -Verdaguer es va enfrontar als poderosos i així li va anar. No han canviat tant les coses en un segle i mig? -Efectivament, ell és un noi que surt dun poblet humil i, com passava a lèpoca, fer-se capellà era una forma dascensió social, però arriba a conviure amb els més poderosos del país, envoltat duna vida de luxe i quan comença a repartir la jerarquia eclesiàstica política i econòmica que lhavia entronitzat lacaba arrossegant pel fang i ell es dóna compte que la ploma és lúnic que té per viure. Llavors publica una sèrie de cartes en defensa pròpia que són una mostra del primer periodisme modern, de lluita contra els poderosos.

Comunicació 21

<http://comunicacio21.cat/noticies-comunicacio21/110711-acpetur-premia-la-trajectoria-de-pepa-fernandez>

Lun, 27 de abr de 2015 10:56

Audiencia: 8.380

Ranking: 4

VPE: 32

Página: 1

Tipología: online

ACPETUR premia la trajectòria de Pepa Fernández

Lunes, 27 de abril de 2015

Redacció | Actualitzat el 27/04/2015 a les 10:03h L Associació Catalana de Periodistes i Escriptors d'Economia i Turisme (ACPETUR) ha guardonat la periodista periodista ceriverina Pepa Fernández, directora de l'espai No es un día cualquiera , que emet RNE des de fa 16 anys, amb el Premi Ali Bei a la millor trajectòria periodística. El guardó es va lliurar durant la Nit del Turisme de Catalunya, en què ACPETUR celebrava el seu 20 aniversari, la qual va tenir lloc el passat 20 d'abril a l'hotel Porta Fira de l'Hospitalet de Llobregat. Escriure un comentari

Audiència: 42

Ranking: 3

VPE: -

Página: 1

Tipología: online

La redacció de BTV també diu #NoalsBlocs

Lunes, 27 de abril de 2015

Escrit per | Actualitat | dilluns 27 abril 2015 10:44 am La redacció d'informatius de BTV, representada pel Comitè Professional, es posiciona totalment en contra dels blocs electorals. I ha instat el consell d'administració de la radiotelevisió pública de Barcelona a aprovar un pla de cobertura de les eleccions municipals on els professionals puguin treballar amb criteris periodístics sense estar condicionats per l'ordre i el temps tal com estipulen els blocs electorals. La redacció d'informatius remarca que durant tot l'any cobreix la informació política de la ciutat sense cronòmetres, i per aquest motiu no entén que durant 15 dies de campanya electoral hi hagi aquesta excepció informativa. Presumim de tenir un consell d'administració plural format per cinc membres que, a diferència d'altres mitjans, han estat triats com diu l'article 8 del reglament de BTV per ser persones de rellevants mèrits professionals, capacitat i idoneïtat i, per tant, esperem que actuï en conseqüència, assenyala el Comitè Professional. Per tot plegat, els professionals de BTV demanen als membres del consell d'administració que no anteposin interessos polítics davant d'un periodisme de qualitat i els anima a fer un pas endavant. No seríem els primers, però sí un exemple a seguir, afegixen recordant els casos de Molins de Rei o Sant Vicenç dels Horts. [Comentaris \(0\)](#) [Deixa un comentari](#) [Nom \(necessari\)](#) [Adreça electrònica \(no es farà pública\) \(necessari\)](#) [Website](#)

Mort a la prestigiosa revista Science

Lunes, 27 de abril de 2015

Els periodistes especialitzats en ciència busquem històries inèdites als congressos i a les revistes d'investigació. Aquest és el nostre ecosistema més enllà de les notes de premsa, de la mateixa manera que ho és un parlament per a un periodista polític o un festival de música per a un periodista cultural. No deixem de picar pedra fins que no aconseguim un bon titular. En ciència moltes vegades sento notícies que parlen de descobriments revolucionaris [sic] publicats a revistes molt prestigioses [sic]. Així, sense cometes, el periodista utilitza aquestes paraules amb total impunitat. Per què una revista científica és molt prestigiosa? Què vol dir? Hi ha dades més objectives per estalviar-se un adjectiu, com el factor d'impacte que mesura la importància i la qualitat dels articles a partir del número de citacions en altres investigacions. Encara que sigui una dada quantitativa és una forma més objectiva de descriure la realitat. A mi, l'opinió d'un periodista no m'interessa. Per què hi ha tants descobriments revolucionaris? Què volen dir? Cada cop més la recerca s'allunya d'aquests punts d'inflexió, perquè el coneixement està tan especialitzat i fragmentat que qualsevol resultat sacosta més a un petit pas que a un canvi de paradigma. Si el científic creu que la seva troballa és revolucionària només cal escriure l'adjectiu entre cometes i atorgar-li la declaració. Parlo de periodisme de ciència, però podria aplicar-ho a qualsevol altre temàtica. Hi ha un excés d'adjectius, se'n abusa. Des del meu punt de vista el periodisme ha de evitar tan com pugui els adjectius. Aquestes paraules serveixen per qualificar la realitat i un periodista ha de limitar a explicar-la i interpretar-la. Qui és un periodista per qualificar el que ha de donar a conèixer amb humilitat? Litalià Eugenio Scalfari, fundador i primer director de La Repubblica, va definir el nostre ofici amb una senzillesa exquisida: Periodista és gent que li diu a la gent el que li passa a la gent. Està clar que qualsevol periodista té una mirada pròpia que li fa entendre la realitat d'una determinada manera. Però, si us plau, sense adjectius. Mort a la prestigiosa revista Science i als seus articles revolucionaris.